

சென்னை கலெக்டர்/
மார்ச் 8 1923

15 June 1923

8L

007211, NPSMB

N28-8-12

187450 ✓

ஆனந்த போதினி

ANANDA BODHINI.

Vol. 9. பொருள்க்கம். No. 3

பக்கம்.

1 OCT. 1923

1. கடவுள் வணக்கம் ... 83
2. கல்வியால் திகழ ... 89
3. தாம்பூலத்தின் குணம் ... 94
4. கம்பராமாயண நீதிசொல்லு ... 94
5. கம்பராமாயண வினா ... 94
6. சந்நியாசம்—சந்நியாசிபேதம் ... 96
7. உரைநடை அல்லது வசன நடை ... 99
8. மறுபிறப்பு ... 104
9. சந்தா ரேயர்களுக்கு ஓர் முக்கிய அறிவிப்பு ... 108
10. பகவத்கதை வசனம் ... 108
11. ஒட்டு! ஒட்டு!! ஒட்டு!!! ... 112
12. அம்பாலிகை அல்லது அதிசய மரணம் ... 114
13. பொது சமாச்சாரம் ... 118
14. பஞ்சாங்கம் ... 120

தொ. 6, வெங்கடே

சௌகார்பேட்டை

All Rights Res.

கலிகோபைண்ட்
விநாயகா 1-6-0.

1923

“ஆனந்தபோதினி”

சந்தா விவரம்.

வருடம் 1-க்கு	{ இந்தியா, பர்மா, ஸிலோக் }	ரூ. ரூ. 1-0-0
தபாற் கூலி	{ பிரைக், ஸ்கிங்கு, தேன்சூப்ரிசா, பசா, மெ }	1-4-0
யுள் பட	{ சபோடோமியா முதலிய வேளி நாடுகளுக்கு }	1-4-0
நடந்துகொண்டிருக்கிற வருடத்திய தனிச் சஞ்சிகை விலை		0-2-0
சென்ற வருடங்களுடைய தனிச் சஞ்சிகை விலை		0-8-0

ஒரு வருடத்திற்குக் குறைந்த சந்தா கிடையாது.

(1) சந்தாதாரராய்ச் சேருகிறவர்கள் பூரணமாயிப் பெயரை எழுதி யனுப்பவேண்டும்.

(2) சந்தா தொகையை முன்னாடி செலுத்தியாவது அல்லது வி. பி. யில் பணம் கட்டியாவது பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எப்போது சேர்ந் தாலும் அவ்வருட ஆடி மூதல்தான் கணக்கு வைக்கப்பட்டு ஆடி மாத சஞ்சிகை முதல், சேர்த்தனுப்பப்படும்.

(3) சஞ்சிகை வி. பி. யில் வரவழைப்போர் ரிஜிஸ்டர் சார்ஜ் 2-அனு வோடு (18-4-1921 முதல் மணியார்டர் கமிஷன் 10-ரூபா வரை யில் 2-அனு வாகையால்) வி. பி. கமிஷன் 2-அனு வி. பி. க்கு தபாற் சார்ஜ் 0-0-6 ஆக 0-4-6 அதாவது 5-அனு சேர்த்த ரூபா 1-5-0 கட்டி வி. பி. யைப் பெறவேண்டும். மணியார்டர் அனுப்பினால் 1-2-0 மட்டிலு யாகும். ஆதலால் முன்னாடி மணியார்டர் அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள் வதே நலம். இதைக் கவனிக்கவும்.

(4) யாருக்கேனும் சஞ்சிகை சேரவிட்டால் அவர்கள் அம்மாதம் 15-ம் தேதியவரையில் பார்த்து அதற்குமேல் அதே நயிற் மாதமுடிவிற்குத் தெரிவித்தால்தான் மறுபடி யனுப்பக்கூடும். பிறகு தெரிவிப்போர் கிணை யனுப்பிப் பெறவேண்டும்.

(5) இடம் மாறும் சந்தாதாரர்கள் அடுத்த சஞ்சிகை தங்களுக்குப்புது விலாசத்திற்கு வந்து சேரும்வண்ணம் தபாலாபீனோடு ஏற்பாடு செய்து கொண்டு நமக்குப் புதுவிலாசத்தை யறிவிக்கவேண்டும் இன்றேம் அடுத்த சஞ்சிகை பெரும்பாலும் பழைய விலாசத்திற்கே போய்விடுமே அதற்கு நாம் பொறுப்பாளி யல்ல.

(6) சந்தா நம்பரைக் குறிக்காமல் எழுதும் கடிதங்கள் கவனிக்கப் படமாட்டா. அத்தகைய கடிதங்களால் கேரிமே தவறுதல்களுக்கு கார ணமாக யில்ல. பதிலை விரும்புவோர் ரிப்பன் காட்டாவது தபாற் சார்ஜ் அனுப்பினால் விடையளிக்கப்பட மாட்டா.

Life Subscription { இந்தியா, பர்மா, சிலோக் }	தபா 15-0-0
ஜீவிய { அன்னிய நாடுகளுக்கு }	, 20-0-0

விளம்பர விதி.

தபாற் கூலிக்கு ஒரு மாதத்திற்கு	ரூபா. 80-0-0
தபாற் கூலி பக்கத்திற்கு	16-0-0
கால் பக்கத்திற்கு	8-0-0

எப்போதும் முழுத்தொகையும் பணமாக அனுப்பப்பட வேண்டும்.

ஆனந்தபோதினி

ஒரு சிறந்த மாதாந்தத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை.

“எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண் மேய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” — திருவள்ளுவர்.

(தொகுதி 8.)

187450

தூதுபிஸு ஆடிமீ முதல் ருத்ரோத்காரிஸு
ஆனிமீ வரையில்
1922ஸ்ரஜுவை முதல் 1923மீ ஜுவன் வரையில்

நா. முனிசாமி முதலியார்,

“ஆனந்தபோதினி” ஆபீஸ்,
கெ. 6, வெங்கடேச மேஸ்திரி தெருவு,
சௌகார்பேட்டை, மதராஸ்.

All Rights Reserved.

கலிகோ பைண்ட் } 1923 { தபாற் கூலி
விலை ரூபா 1-6-0. } வேறு.

ANANDA BODHINI

GOLDEN OPINIONS.

From Rao Sahab Late T. Ramakrishna Pillay A.L., F.M.U., F.R.H.S.,
Chairman, Board of Examiners in Dravidian Languages, Madras University.

I am a regular reader of "Ananda Bodhini" the Tamil monthly published in George Town and I am glad to take this opportunity of expressing my appreciation of the way the Journal is conducted. It is just the kind of magazine we want for the Indian women in their houses and the conductors of the Journal have my best wishes for the success of their undertaking.

Madras, 28th Nov. 1915,

THOTTAKADU HOUSE.

(Sd.) T. RAMAKRISHNA PILLAY.

From Rao Bahadur A. C. Pranartihara Iyer Esq., B.A. J.S.O., Retired
Inspector of Schools, now Registrar of Books, Nungambakkam.

I have read several numbers of "Ananda Bodhini" It is conducted on right lines. The matter is suitable and the diction is unobjectionable. I can unhesitatingly say that the journal deserves public encouragement and support.

NUNGAMBAKKAM,

Madras, 5th Dec. 1915.

(Sd.) A. C. PRANATARTIHARA IYER.

We have received the current number of the Tamil monthly "Ananda Bodhini," containing a variety of information on several subjects of every day importance. The special feature of the monthly is that a separate section is set apart for giving advice to women either in the form of abstract statements or small stories containing moral lessons.—Hindu 22-9-15.

Dear Sir,

Your Tamil monthly entitled "ANANDA BODHINI".....is written in easy, clear and readable style, well-suited, particularly, to ladies who take a liking to it on account of the varied subjects of interest dealt therein, calculated to mould their character. That such a monthly should be in existence, side by side with the Anglo-Indian contemporaries, is very much to be appreciated. The subjects dealt with in the short compass of the monthly are such that they deserve to be read and re-read from the view point to quality is contradistinction from style and rhetoric, which a select few of our readers seem to yearn for, as is evident from the pages of the current number i.e. pages 288 and 289. A majority of the subscribers now on the rolls will be at one with me when I say that the style now adopted would conduce to the well-being and uninterrupted continuance of the monthly, since it is being and has to be read by both sexes, ... It is very much to be envied that there should be over 10000 * subscribers, on the rolls which no other monthly of the kind is able to secure, or has ever before secured since inception. I wish the monthly all success.

Trivandrum
28-1-17.

A. V. SUBRAMANIA AYYAR,
F.N. S.A. (LON) F.O.I. (Birm.)

* Now more than 19 Thousands.

ஆனந்தபோதினி

8-ம் வருட அட்டவணை.

10:

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
கடவுள் வணக்கம்	1, 41, 81, 121, 161, 201, 241, 281, 321, 361, 401, 441
சமது புதுவருடம்	3
தேகப் பயிற்சி	4
சட்பு	12, 459
சொற்பொருள் விளக்கம்	15, 110, 174
இனியவை கூறல்	20
இல்லறம்:—கன்மம்	24, 57, 97, 139, 177, 220, 268, 309, 345
தறவறம்:—	345
யோகம்	390, 424, 466
பகவத்கீதை வசனம்.	27, 62, 103, 145, 180, 225, 270, 304, 348, 385, 430, 472
ஸ்ரீமத் இராமாதது ஆசாரிய சுவாமி கள்	31, 70, 99
சந்தாநேயர்களுக்கு ஓர் அறிக்கை	33, 65, 67, 233, 393, 477
பத்திரிகா அபிமானம்	43
நீண்ட உரிமை	48
மதமும் அனுபவமும்	52
இந்தியாவிற்கு வேண்டிய கல்வி	68
அச்சுத்தந்திர விஷயம்	78
வாக்கும் செயலும்	83
அன்பு	91
பொருமை	95

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
கடிதங்கள் ...	96
விடின்றிப் படும் கஷ்டம் ...	108
வர்க்கிரம தர்மமும் இராஜாங்க விஷயமும் ...	113
கடவுளுக்கு மனைவியுண்டோ? ...	124
தமிழ் நாடகம் ...	129
கையெழுத்து ...	131
அப்பர் சுவாமிகள் சரித்திரம் ...	133, 185
காந்தி அடிகள் திருத்தசாங்கம் ...	137
ஒழுங்கான கல்வி ...	142
உறுதியான தேசபக்தியுள்ள ஓர் உத்தமி ...	149
உயர்ந்த நாகரிகம் ...	163
தாயை மறப்பது தருமமா ...	169
சுயபாஷைக் கல்வியின் மஹிமை ...	171
விதிவிலகு ...	191
கோடாலிக்காம்பு குலத்துக் கேனம் ...	194
ஹிந்து மதம் ...	203
கம்பராமாயண நீதிச் செய்யுள்கள் இந்திய சுதேச கிருஸ்தவர்களும் ஜாதி யொற்றுமையும் ...	208, 255, 295, 373, 453
அரங்கமேடைகளும் முக்கிய சீர் திருத்தங்களும் ...	211
ஒழுங்கான கல்வி ...	214
வேலூர் வாசிகளுக்கு ...	218
கவன்மென்ட் பரீக்ஷைகள் ...	223
ஓர் ஐய வினா ...	229
எண்ணெய் ஸ்தானம் ...	230
பிழைத்திருத்தம் ...	230
பிரசங்கமும் சுரோதாக்களும் ...	233, 345
நம் நாட்டார் கவனிக்கவேண்டியது ...	233
திரும்பவும் ஹிந்துவானார் ...	234
வர்த்தகம் ...	235
ஜீவவதையும் முகம்மதியரும் ...	243
	249

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
சர்வம் சக்திமயம் ஜகத் ...	258
“இரண்டு படுபொய்கள்” என்ற படு மோசம் ...	258
புராதன இந்திய நன்னாடு ...	274, 340
மதஸ்தாபனங்கள், தேவாலயங் களின் வரும்படி ...	284
தந்தையை மறப்பது தகுதியோ ...	290
கதர் உடை ஏன் தரிக்கவேண்டும்? ...	292
ஜாதிபேதமும் தேசதிக்கும் ...	299
வர்த்தகம் ...	300
ஹிந்து மதத்தைத் தழுவினார் ...	302
சிவஞானபோத சூத்திரம் ...	302
மகா அலக்ஸாண்டரும் பிராம்மண சந்நியாசிகளும் ...	313, 352
சரியை கிரியை ...	325
மதுமாமிசம் ...	333
முருகம்மையார் ...	337
தேசாபிமானம் ...	364
அன்னையே அனைத்திற்கும் ஆதாரம் ...	369
நம்சபையும் வேற்றுமையும் ...	376
திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமே துணை ...	378
சோதிடசாஸ்திரமும் புகைரத விபத்தும் ...	381
பணவிஷயமும் பெண்மாணவிகளும் ...	383
நவீன நாகரிக தடபுடல் ...	394
ஜீவகாருண்யம் ...	404
ஏழுவருட அனுபவம் ...	409
ஒரு வேண்டுகோள் ...	414
நம்நாட்டு போலீஸார் ...	417
குணம் பெரிதா? கும்பல் பெரிதா? ...	420
ஜீவவதை ...	422
துண்ணிய கருமமு மெண்ணித் துணி ...	426
கலியுகவிவாக வினோதம் ...	428
ஆனந்தன் 9-ம் ஆண்டு ...	430

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
நாம் கண்ணதாசை யடைந்ததன் காரணம்	... 433
ஸ்திரீகள் பக்கம்:—	
மாதர் நிலைமை	... 35
மாதர்நீதி	... 55, 189
பெண்களும் மேல்நாட்டுக் கல்வியும்	... 150
தமிழ் மாதருக்கு ஆங்கிலக் கல்வி அவசியமா?	... 263
ஓர் கடிதம்	... 392
மாணவர்கள் பக்கம்:—	
மாணவரும் மதமும்	... 33
மாணவர்களுக்கு ஓர் நற்புத்தி	... 153
மாணவர்களுக்கு ஹிதோப தேசம்	... 261
மதாசாரம்	... 443
காப்பி-தேத்தண்ணீர்	... 456
சத்தி தத்துவம்	... 458
அந்தணர் என்போர் யாவர்?	... 462
சில ஐயங்களை!	... 465
உப்பு	... 469
கருதாமற் கருமங்கள் முடிக்கவேண்டாம்	... 474
ஓர் அநிசய அறிவிப்பு	... 479
வைத்தியம்:—இருதயவியாதி	
அல்லது பித்தவாய்வு	... 266, 299
நாவல்:—தபால் கொள்ளைக்காரர்கள்...	37, 76, 116, 157, 196, 235, 276, 314, 356, 395, 436, 477
பொது சமாச்சாரங்கள்	... 39, 79, 119, 159, 199, 238, 279, 319, 359, 399, 438, 479
பஞ்சாங்கம்	... 40, 80, 120, 160, 200, 240, 280, 320, 360, 400, 440, 480

தபால் * * * * *

* கொள்ளைக்காரர்கள் *

அல்லது

அந்தரங்க வு.

(மிக்க அபூர்வமான துப்பறியும் நாவல்.)

ஸ்ரீமான் ஜூனியர்-துப்புசாயி முதலியார் அவர்கள் எழுதியது. கல்வியும் புத்திசாமர்த்தியமுமுடைய ஒருவன் இரயில்வே தபால் இலாகாவில் இருந்துகொண்டு ஒருவரும் கண்டறியாதபடி கொள்ளையடிப்பது மிக்க வியப்பாக விருக்கும். ஆனால் துப்பறிபவன் அக்கொள்ளைக் கூட்டத்தாரிடம் சிக்கிக்கொண்டு தப்புவதும், கடைசியில் அவன் இக்கள்ளரைப் பிடிக்கக் காட்டும் சாமர்த்தியம் பின்னும் வியப்பையளிக்கும்.

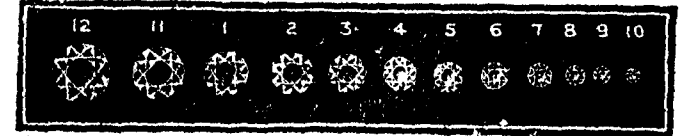
நாணயமான கடிதத்தில் அச்சியற்றப்பட்டது.

விலை அரை 14. தபாற்கூலி வேறு.

'ஆனந்தபோதினி' சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டும் 1922-இல் ஆகஸ்டில் 31உ வரையில் விலை அரை 12.

மானேஜர்:—“ஆனந்தபோதினி” ஆபீஸ், வெங்கடேச மேஸ்திரி தெருவு, சௌகார்பேட்டை, சென்னை.

ஆபரணக் கற்கள்.

இந்நிழலுடையதொழிற்சாலையில் மேல் காட்டியிருக்கும் சயிஸ் கெம்பர்களுக்குச் சரியாய் புஷ்பராச கமலங்கள், தனுக்குபடிசு கமலங்கள், இமிடேஷன் சிகப்பு, பச்சை, நீலம், வெள்ளை ஒவ்வொரு கற்களுக்கும் 64 பட்டைகள் தீர்த்து சரக்குகள் காரண்டியாயும் விலைகள் சரசமாயும் கேட்லாக் இனாமாயும் அனுப்பப்படும். முக்கிய கவனிப்பு:—கம்முடைய தொழிற்சாலை சொந்த கட்டிடத்திற்கே மாற்றப்பட்டிருக்கின்றபடியால், சீழ்க்கண்ட விவரத்திற்கே கடிதங்கள் எழுதும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

P. GOPALSWAMY CHETTY & SON,

No. 1197, Pudukottai Street, SAINT THOMAS' MOUNT, P. O.

பி. கோபால்ஸ்வாமி செட்டி & ஸன்,

செ. 1197, புதுப்பேட்டை, தெருவு, சென்ட்ராமல் மவுண்டு P.O.

க ற் கோ ட் டை .

இஃது ஸ்ரீமான் ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரவர்களால் வரையப்பட்டது. 164-பக்கங்கள் கொண்டது. இதன் விலை ரூ. 2. தபாற்கூலிவேறு.

இந்த அற்புதமான நாவல் நமது சஞ்சிகையில் தொடர்ச்சியாய் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்துகொண்டிருந்தது. இதன் விசேஷத்தையறிந்து நமது சந்தாசேயர்களில் அனேகர் இதைப் புத்தகமாய் முடித்துத் தரவேண்டுமென்று பன்முறை கேட்டுக்கொண்டபடியால் இப்போதிருக்கும் காகிதவிலையையும் கருதாமல் அவர்கள் கோரிக்கையை மீடேற்றவேண்டியதாயிற்று. முதலியாரவர்களுடைய நாவல்களை வாசித்துள்ள நம் தமிழ் நாட்டார்க்கு இது நேர்தியான நாவல் என்று நாம் கூறவேண்டியது அனாவசியம்.

இந்த நாவல் ஆரம்பத்திலேயே வாசிப்போர் மனதைப் பூரணமாகச் கவர்ந்து கொண்டுவதோடு முடியும்படி அக்கவர்ச்சி நீங்காது. இது சரித்திர சம்பந்தமான நாவல் எனலாம். இதில் தேசப்பிரகட மடைந்த சில உயர் குல மருடவர்த்தனர்கள் தலைமறைந்து வசிக்கும்போது, நெஞ்சு நடுக்கிடும் பிராணபத்துகளில் சிக்கிக் கொண்டவதும், அவற்றினின்று தப்பித்துக் கொள்ள அவர்கள் செய்யும் வீர தீர சாமர்த்தியச் செயல்களும் சொல்லொண வியப்பையும், சோகத்தையும், வீர ரசத்தையும் ஊட்டும். சில ஸ்திரீகளின் அற்புத நடக்கைகளும், துணிகரமான தீரச்செயல்களும், நம் காதலரிடத்தில் மெய்க்காதல் கொண்ட உத்தம ஸ்திரீகள் நம்காதலர் பொருட்டாய், எவ்வளவுவரையில் ஆடவருக்குச் சமமாய் நடந்துகொண்ட்சக்தியுடையவர்களா விருக்கிறார்களென்பதை நன்கு விளக்கும். இக்கதை யிலுள்ள முக்கிய விசேஷமானது, இதிலுள்ள கதாபாத்திரங்களில் ஒவ்வொருவருடைய நடக்கைகளும், அவற்றின் பயன்களும், மானிடர்க்கு இன்றியமையாததான ஒவ்வொரு நீதியை அத்தாட்சியோடு புகட்டுகின்றன.

இது தெளிவான இனிய நடைபில், ஆங்காங்கு நாம் உணரவேண்டிய முக்கிய விஷயங்களைல்லாம் விளக்கிக் காட்டி யெழுதப் பட்டிருக்கிறது. காகிதவிலை ஏறியிருந்தாலும் அதற்குத்தக்க விலை யேற்படுத்தாமல் குறைந்த விலையே ஏற்படுத்தி விருக்கிறோமென்பது புத்தகத்தைக்காணும் ஒவ்வொருவர்க்கும் விளங்கும். காகிதப் பஞ்சத்தால் சொல்ப காபிகளே அச்சிடப்பட்டன. இதில் தாலாசிரியர் திருவுருவப் படமும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மஞ்சள் அறையின் மர்மம்

அ ல் ல து

அபூர்வ துப்பறியும் சாமர்த்தியம்.

இதுகாறும் அவரால் வரையப்பட்ட அனேகம் துப்பறியும் நாவல்களையும், இதர துப்பறியும் நாவல்களையும் வாசித்திருப்போர் இந்தகைய மிக்க ஆச்சரியமும் சாமர்த்தியமுமான துப்பறியும் நாவல் இதுகாறும் எழுதப்படவில்லை யென்று எளிதில் உணர்வார்கள். இதில் குற்றம் செய்தவனுடைய சாமர்த்தியச் செயல்களும், குற்றத்தைக் கண்டு பிடிப்பவனுடைய சாமர்த்தியச் செயல்களும் ஒன்றுக்கொன்று இணையற்றன வாகவேயிருக்கும். குற்றம் நடந்த இடத்தின் படங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. காகித விலையால் சொல்ப பிரதிகளே அச்சிடப்பட்டன. விலை ரூ. 1-8-0

விலாசம்:—ஆனந்தபோதின ஜபீஸ், சௌகார்பேட்டை, மதராஸ்.

தம்
பாப்போதினே நம:

ஆனந்தபோதினி

“எப்பொரு ளேத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தழிவு” — திருவள்ளுவர்.

(ALL RIGHTS RESERVED.)

தோகுதி } உருத்ரோத்காரினு ஆனிமீ கட { பகுதி
8 } 1923ஆ ஐலின்மீ 15உ { 12

கடவுள் வணக்கம்.

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவி யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு கால மாதியை
மறந்த நின்னடிய சடியிலே
பத்தி யாய்நெழுது நம்பு மென்னையொரு
மைய நந்தகில மாண்பையப்
பாரு பாரொன நடத்த வந்ததென
பார தத்தினுமி துள்ள தோ ..
சுத்த நித்தலியல் பாரு மோர்வுனது
விசுவ மாயைநடு வாகவே
சொல்ல வேணும்வகை நல்ல சாதிகதை
சொல்லு மாயையினு மில்லையென்
சித்த மிப்படி மயங்கு மோவருளை
நம்பி னோர்கன்பெறு பேறிதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
நெஞ்சு கோதய விவாசமே.

(1)

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினுன்
கள்ளங் குலாவுவருசக் கள்ளனே—ஆனந்த
விலைவென்று லன்னவன்று நெங்கும் விபாபக்தா
னல்லனென்றுஞ் சொல்லவழக் காம்.

(2)

ஏதக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னையனே
யாதிக்க மோன வருட்டாயே—சேர்தியா
மன்ன நிருவிசிற்ப வானந்த நிட்டையிலே
பிணைமற நிலாத பின்.

(3)

அரும்பொருள் விளக்கம்.

மத்தர் = ('உன் மத்தம் பிடித்தவன்' என்று கூறுவதுபோல்) எப் போதும் ஒரே விதமாய்ப் புகழ்ந்தவரையும் வைதவரையும் வித்தியாச மாய்க் கருதாமல், தன் தேசத்தைப் பற்றிய சுத்தா சுத்தந்தையும் கவனியாதிருப்பவர்.

பேயர் = பேய்பிடித்தவர்—அவர்களுக்குப் பிறர் செய்யும் துன்பங்களை அப்பேயே தாங்கிக்கொள்வதாக, அவர்கள் அவற்றால் உறுத்தப் படாதவர்கள் போல் இருப்பார்கள்.

பாலர் = குழந்தைகள்—குழந்தைகள் பரிவர்த்தபோது பாணுண்டு மற்ற படி எவ்விதக் கவலையுமின்றி, எதிர்காலத்தைப்பற்றி எவ்வித ஏக்கமும் மின்றி எதற்கும் அஞ்சதலுமின்றி, பிறர் கூக துக்கமும் தமக்குத் தாக்காமல், வேண்டுவது வேண்டாமையின்றி ஆனந்தமாய் இருக்கும் தன்மையுடையன. அவைகள் ஏதேனும் செய்யினும் எவ்விதப் பயனும் கருதிச் செய்வதில்லை.

தூரியம் = சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி எனும் மூன்றங்களைக்கும் அப்பாற்பட்ட கான்காம் நிலை. கருவிகாணதிகளை யெல்லாம் கழித்த பின் ஆவரணம் அல்லது மாயை யென்பதையும் கடந்து ஆன்மா தான் மாத்திரமாய்த் தனித்து நிற்கும் சுத்த நிலையே தூரியமாகும்.

தேசமோடு காலமாதியை மறந்து = கால தேச வஸ்து பரிச் சேதமற்று, காதிகதை மாயையின் அதியற்புதமான பிரபாவத்தைக் காட்டுதற்கு வாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு கதை.

மத்தர் பேயர் பாலர் அரசர் இவர்கள் தன்மையை யடைந்திருப்பது துறவிகளாகிய சுத்த ஞானிகள் இருக்கும் நிலையாதலால் அவ்வாறு கூறினார்.

2. வெள்ளம்=ஐலம். இங்கு கங்கையைக் குறிக்கும்.

வெள்ளக்கருணையினுள்=கருணைமுத்திரமான ஈசுவரன்.

வியாபகத்தான் அல்லன்=சர்வவியாபக முடையவன்.

"நான் கள்ளம் பொருத்திய வஞ்சகஞ்சுடையவ னாதலின் என் உள்ளத்தில் பரமசிவன் இருக்கமாட்டான் எனில், ஈசுவரன் சர்வவியாபக முடையவன். அதாவது என்னுக்குள் என்னென்னபோல் அங்கங்கென தபடி எங்கும் நிறைந்து நிற்பவன் என்ற உண்மை பொய் யென்று கூற நியாயமுண்டாகும். ஆகையால் என் உள்ளத்திலும் பரமசிவன் உளன்" என்று பரமாத்மா நமக்குள் அனன்னியமாக உளன் என்பதைத் திறப் படுத்தக்கூறியருளினார். இதை யெப்போதும் மறவாதிருப்பது அனன்னிய பக்தியாகும். இதனால் சித்தசுத்தியும் அத்துவாரா மெஞ்ஞானமும் சித் திக்கும்.

3. ஏதுக்கு=என்னத்திற்காக.

உடற்சுமைகொண்டு ஏன் இருந்தேன்=உடலாகிய சுமையைத்

தாங்கிக்கொண்டு எதற்காக உலகில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

பிரம்மான்ம ஐக்கியமாகிய அத்துவித முத்தி நிலையை யடைதல் தேவதாகிய கிருவிசர்ப் சிட்டையில் நிலைத்து நிற்காமல் தேசத்தைச் சுமந்துகொண்டு திரிவதில் ஒருபயனு மில்லை யென்பது கருத்து.

ஆனந்தபோதினி

உருத்ரோத்காரிஸ் ஆனமி கல

மதாசாரம்.

ஒதற்கரிய வாதிராயனும் ஆண்டவன் அருள் கொட்டனித்த விப்பூவுலகின்கண் ஆன்மாக்கள் அவனையறிந்து வழிபட்டுப்பும் வண்ணம் தோன்றி நிலவும் மதங்கள் பல. எனினும் அவற்றுள் தற்காலம் உலகில் பெரும்பாலாரால் அதுசரிக்கப்படுபவை, நமது சமயம், பெளத்த சமயம், ஈஸ்வரம் மார்க்கம், கிருஸ்து சமயம், என்பவைகளே யாகும். ஒவ்வொரு மதத்தினும் கூறப்பட்டுள்ள நெறி நின்றொழுக்கற்குச் சில முறைகளும் விதி நிஷேதங் களும் உள. இவையே மதாசாரம் எனப்படும். இவ்வாசாரம் ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் வெவ்வேறு மாதிரியாக விருக்கும். சில அம்சங்களில் ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறாகவும் தேற்றும். அவ் வாகுயின் இவற்றில் எது சரி எது தப்புஎனின், அவ்வாறு தீர்மானித்தற்கிவலாது. ஏனெனின் அநீதந்த மதத்தின் ஆசாரம் அநீதமாய் பொருத்தமாயும், தக்க காரணமுடையதாகவுமே யிருக்கும். சில முக்கியமான விஷயங்களில் எல்லா மதங்களின் ஆசாரமும் ஒரே விதமாகவிருக்கும். திருட்டார்த்தமாய் நமது ஆன்மாவை வெல்லாம் கிழக்குநோக்கியே யிருக்கும். "நாம் தெற்கு அல்லது வடக்கு முகத்திருப்பி நமஸ்கரிக்கிறோம். நிபந்த சாதிப்போர் வடக்கு நோக்கியே யமாவேண்டுமென்பது விதி. மதமும்மதயர் தீமற்கு நோக்கியே வணங்குகின்றனர். கிருஸ்தவர்களுக்கு இந் துதித்தென்ற சிவதிரிபில்லை. இவ்வாறிருப்பினும் அநீதந்த மதத்தில் அநீதருத்தக்க காரணமுண்டு. திரியர்க்கம், பஞ்சாங்கம், அஷ்டாங்கம், சாஷ்டாங்கம் முதலியவற்றில் ஒன்றாலோ சிலவாறோ அடங்கிய வணங்குவதும், மனதை பொருவழிப்படுத்திக் "கடவுள் உதவிப்பதும் ஆகிய இவ்வாசாரங்கள் எல்லா மதத்தினர்க்கும்

பொதுவாகவேயுள். அதோடு எல்லா மதங்களும் சச்சிதானந்த சொருபியாகிய அந்த ஒரு கடவுளாகிய இடத்திற்கு ஆன்மாக்கள் செல்லவேண்டிய மார்க்கங்களுைய காட்டுகின்றன. மார்க்கங்கள் வெவ்வேறாய், தூரம், சமீபமாகவும், நேர்வழி, சுற்றுவழியாகவும் இருக்கக்கூடுமெனினும், கடவுளாகிய இடம்மட்டும் ஒன்றே யாகும்.

ஆதலின் இங்கு நமது மத ஆசாரத்திற்கும், பிறமத ஆசாரத்திற்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவாவது ஒன்று உயர்வு ஒன்று தாழ்வு என்று கிருபிக்க வெண்ணியாவது நாம் இதை வரையத் தொடங்க வில்லை. மற்றபடி எதற்காகவெனின், மேல்நாட்டுக் கல்வி ஆசாரம் இவற்றின் சகவாசத்தால் அந்நாட்டு நாகரீகத்தின் மயக்கிற் சிக்கி, நமது மதாசாரங்களை யாராய்ந்துணராமல் அவை வீணான மூடக் கொள்கைகளென்று அலட்சியமாய்க் கூறி ஈசரசிந்தனையே யற்று உள்ளத்தில் உலோகாயதனாய்க் கெட்டழியும் வழிநடக்கும் நம்ம வர்க்கு நமது மதாசாரங்களின் விசேஷங்களைச் சுருக்கமாய்க் கூறி ஆத்மாவின் ஈடேற்றத்திற்கு அவை யவசியம் என்பதை எடுத்துக் காட்டவே இதை வரையநேர்ந்தது. அதுவும் இச்சமயம் வரைய நேர்ந்த காரணமென்னவெனில், உத்தமத் துறவியாகிய பட்டினத்தடிகள் முத்திபெற்றதும், சமயாசாரியரால் பாடப்பெற்றதும், என்றும் மகான்கள் வாசம் செய்ய இச்சிப்பதும், நடராஜப் பெருமான் எழுந்தருளி யிருப்பதுமாகிய திருவொற்றியூர் கோயில் திரத்தில் பிரதி சுக்கிரவாரத்தோறும், சோமவாரமும் அனேகர் சென்னை முதலிய வெளி யிடங்களினின்று அம்மன் தரிசனத்திற்கும் சுவாமி தரிசனத்திற்கும் வருவதைக் காண்கிறோம். இவர்களில் உள்ளன்போடு ஈசவரனைத் தரிசிக்கவந்து ஆசாரத்தோடு அதைச் செய்கிறவர்களும் உண்டுதான். ஆனால், பெரும்பாலோர் வாரமுழுமையும் தெய்வம் என்ற சிந்தனையே யின்றி, எவ்வழியிலேனும்கூட, ஒழுங்கான உடையணிந்து பெரிய மனிதர் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு யாரை மோசம் செய்தேனும் சரி, பொருள் சம்பாதிப்பதும் ஒய்வுகாலங்களிலும் பின்னால் எப்படி யாரையேய்த்துப் பணம் பறிக்கலாம் என்று சிந்திப்பதும் உட்கார்பதும் உறக்குவதும் அல்லது சிற்றின்பக் கேளிக்கைகளில் தாழ்வு கழிப்பு ஆகிய இருப்பவர்கள் அன்று வரத்திற் கெருமுறையோ இரண்டு வாரங்களுக்கொருமுறையோ உல்லாசமாகத் திருவொற்றியூருக்கு வண்டியேறி வருகிறார்கள். இவர்களில் சிலர் தம

அருமை மனையாட்டி “அம்மனைச் சேவிக்க நான்கூட வருகிறேன். நான் திருவொற்றியூர் பார்த்ததேயில்லை, பட்டினத்தார் கோயிலைத் தரிசிக்க மிக்க ஆசையாயிருக்கிறது” என்றால் “சீ கழுதை வேலையில்லை. இன்னும் இந்தப் பசங்களை யிழுத்துக்கொண்டு ஒரு வண்டி வைத்துக்கொண்டு — என்ன இலச்சை! எல்லாம் இன்னொருமுறை பார்த்துக்கொள்வோம்” என்று கூறிவிட்டு நேரே கடைக்குச் சென்று பிட்டாய், பழவர்க்கங்கள், புஷ்பம், தேங்காய், வெற்றிலை பாக்கு யாவும் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு முதல்தர ஜட்காவண்டி சகிதம் தங்கள் காதற்கணிகை வீட்டிற்குச்சென்று அவனையும் அவள் தோழியையும்ழைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஆனால் இத்தகையோர்கூட நல்ல உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களால் தங்களை யலங்கரித்துக்கொண்டு கேளிக்கையாக அன்னியர் மெச்சவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு சந்திக்குச் சென்றாலும் வெளிக்காவது ஆசாரத்தோடு காணப்படுகிறார்கள். ஆனால் தன் தாய்ப்பாஷையைக் கலப்பில்லாது இரண்டு வாக்கியங்கள் சரியாய்ப் பேசத்தெரியாத, ஆங்கிலங்கற்ற (அதிலும் அரைகுறை யாகவே) அண்ணுத்தைகள் உண்டே, இவர்கள் கோவிலுக்குள் போவதுதான் ஏனோ நமக்கு விளங்கவில்லை — இவர்கள் கடவுளைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு சென்றால் நெஞ்சில் அச்சம் தானே புதிக்கும். அதற்குத் தக்க ஆசாரத்தோடும் பயபக்தியோடுமே ஈசவரத்தியானத்தோடு செல்வார்கள். இவர்கள், வேடிக்கையை அல்லது, மேலே கூறப்பட்ட ஆசாமிகள் அழைத்து வரும் மாதர்களைப்பார்க்க வருபவர்களே. இத்தகையோர் கோயிலில் ஜனங்களில்லாத காலத்தில் எட்டிக்கூடப் பாரார்கள்.

ஒரு சக்கரவரம் மாலைப்போது இத்தகைய இரண்டு ஆசாமிகளைச் சந்தியினெதிரிலுள்ள திருக்குளத்தருகில் கண்டேட்டம். இருவரும் மேல் அங்கியும் (ஷர்ட்) சரிகை அங்கவஸ்திரங்களும் அணிந்திருந்தார்கள். இருவரில் ஒருவன் மேல் வேஷ்டியை ஒரு கையில் சுருட்டிக்கொண்டு சட்டையைக் கழற்றிக்கொண்டே மற்றவனை நோக்கி, “இரத்தனம் ஷர்ட்டை யிங்கே அதோ அந்தச் செட்டிக்கடையில் வைத்துவிட்டுப்போய், வரும்போது எடுத்துக்கொள் ளலாம்”, என்றான். இரத்தனம்! என்பவன் “சரி, நோக்கு வேலையின்படிக்கும். கழற்றிக்கொண்டு, மறுபடி போட்டுக்கொண்டு — ஏனோ இப்படியே போய்வந்துவிட்டால் போகிறது” என்றான்.

ஞானந்தபோதினி

மற்றவன்:— அப்படிக்கண்டு கோயிலுக்குள் போய்தான் திருக்குளத் தீர்த்தத்தில் கைகாலலம்பிக்கொண்டு ஜலத்தை மேலே புரோஷித்துக் கொண்டேனும் விபூதி யணிந்துகொண்டேதான் செல்லவேண்டும்” என்றான்.

இரத்தனம் என்பவன் வெறுப்போடு மற்றவனை நோக்கி (ஆங்கிலத்தில்) “கிட்டி! தீஸ் ஆர் ஆல் ஸ்டிப் ஸ்பர்ஸ்டி ஷன்ஸ்—ஸ்பிரிங்கிங் தெட்டர்டி வாடர் ஆன் ஹெட்! யூ சென்ட் ஆல் யூ லைக் அண்ட் கம் ஸூன். ஐ உல் பி என்ஜாயிங் குட் பிரீஸ் ஹியட்” என்றான். அதாவது “கிட்டி! இவை யெல்லாம் முட்டாள்தனமான மூடக்கொள்கைகள். அந்த அழுக்குச் சலத்தைத் தலை மேல் தெளித்துக்கொள்கிறதாம். நீ வேண்டுமானாலுமவற்றைச் செய்துகொண்டு கேட்கிறவா. நான் இந்த நல்ல கடற்காற்றை யனுபவித்துக்கொண்டு இங்கேயே யிருக்கிறேன்” என்றான்.

கிட்டி என்பவன் பேசாமற்போய்க் குளத்திலிறங்கிச் சுத்தி செய்துகொண்டு விபூதி யணிந்து சட்டையைக் கடைக்காரனிடம் வைத்துவிட்டு அங்கவஸ்திரத்தை அரையிற் சுற்றிக்கொண்டு தேநீர் காப் பழம் கற்பூரம் வாங்கிக்கொண்டு இரத்தினத்திடம் வந்தான். பிறகு இருவரும் கோயிலுக்குள் சென்றார்கள். இரத்தனம் சட்டையும் மேலே அங்கவஸ்திரமும் அணிந்தபடியே கைபாட்டிக் கொண்டே சென்றான். கிட்டிமட்டும் துவஜஸ்தம்பத்தைக் கடந்து சற்றுதூரம் சென்றபின் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டான். நாமும் இவர்களைக் கவனித்துக்கொண்டே இரண்டாம் முறையாகச் சந்நதிக்குள் சென்றோம். கிட்டி சுவாமி சந்நதிக்கும் அம்மன் சந்நதிக்கும் சென்று சேவித்து வந்தான். இரத்தனம் என்பவன் “உள்ளே பயங்கரமான புழுக்கம். நீ போய்வா நான் இங்கேயே நிற்கிறேன்” என்று ஆங்கிலத்தில் வெறுப்போடு மிக அலட்சியமாய்க் கூறிவிட்டான்.

கடைசியில் வெளிவந்தபோது இரத்தனம் கிட்டினை நோக்கி ஏதோ ஒரு பந்தயம் ஜெயித்தவன்போல் “இப்போது நானும் கோயிலைப் பார்த்தேன், நீயும் பார்த்தாய். நீ அனுபவித்த விஷ்ணு கஷ்டங்களால் உனக்கென்ன விசேஷபலன் கிடைத்தது?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

கிட்டி மனவருத்தத்தோடு “நீ கோயிலுக்குள் மட்டும் போய் தாமதமாகிச் சுவாமியைப்பாவது அம்மியைப்பாவது தரிசித்தாயிற்று” என்று

இரத்தனம் அது மெய்ப்பென்று அவன் மனச்சாட்சி கூறுவதால் சற்றுநேரம் விழித்தான். பிறகு சமாளித்துக்கொண்டு “அந்த இருட்டிலும் ஜனநெருக்கத்திலும் வந்து சொல்லொணாத கஷ்டத்தோடு உன்போல் வியர்வை பொழுக்கிக்கொண்டு அக்கல் உருவங்களை — ஒன்றோடொன்று மானிடவருவும், மற்றது எந்த வருவமும்ல்ல, குழைக்கல்லில் பாதிபிருக்கும் (இவன் மூலஸ்தானம் பார்க்காதவன்)— அவற்றைக் கண்ணால் கண்டிவிட்டால்தான் சுவாமியைத் தரிசித்ததாகுமோ?” என்றான்.

பாபம் கிட்டி பதில் கூறமுடியவில்லை. அதற்குமேலும் மௌனமாயிருக்க நம்மால் முடியவில்லை. சம்பாஷணையால் இருவரும் மறையோர் குலமைந்தர்கள் என்று தெரிந்ததால் நம்மனம் பின்னும் வேதனை யடைந்தது. நாம் கிட்டிவை நோக்கி “ஐயா! நீர் அக்கல் உருவங்களை ஈசுவர சொருபமாகப் பாவித்து தரிசித்ததால் தன்னைவிட விசேடபலன் நீர் அடையவில்லையென்று உமது நண்பர் கூறுகிறார். நீர் விசேடபலன் அடையாதிருப்பினும் தரிசித்ததற்குத் தக்க பலனை யடைவீர் என்பது சத்தியம். இவர் ஈசுவரனைத் தரிசித்ததாக இவர் மனச்சாட்சி கூறுதென்பதும் சத்தியம். ஏனெனில் நீர் அவ்வுருவை ஈசுவரனென்று நம்பினீர், இவர் கல்லென்றெண்ணி யிருக்கிறார். அவரவர் மனோபாவப்படி பலன் கிடைக்கும்” என்று கூறிவிட்டுத் துரிதமாய்ச் சென்றோம். அந்த இரத்தனம் என்பவன்போன்ற அறிவிலாமுடர் இன்னும் பலர் இருக்கலாகுமென்றெண்ணியே யிதை வரையலாயினும்.

இனி முன்னே, மற்ற மதங்களுக்கு ஒவ்வொரு பெயரைக் கூறிவிட்டு, நமது மதத்திற்குத் தனியாய்ப் பெயர் கூறாமல் நமது மதம் கூறுவானேன்? ஏன் ஹிந்துமதம் என்று கூறவில்லை எனின், அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. நாம் ஹிந்து என்பதை யின்காரும் யாவரும் அறிந்தே யிருப்பீர்கள். அதனால் நமது மதம் என்று நாம் கூறியது ஹிந்துமதமேயென்று அறிந்துகொள்வீர்கள். நீங்கள் அவ்வாறு அறிந்துகொள்ளக்கூடுமே யன்றி நமது மதத்திற்கு ஒரு பெயர் இல்லை. எப்படியெனில்,

1-வது:—ஹிந்துமதம் என்றால் ஹிந்துக்கள் அனுசரிக்கும் மதம் என்றே பொருள். கிரேக்கர் முதலிய நாட்டார் ஏதோ துறவறங்கொண்டு நம் பாரதநாட்டிற்கு இந்தியா என்றும் அதன் மதங்களுக்கு ஹிந்துக்கள் இந்தியர் என்றும் பெயரிட்டார்கள்.

அவ்வழியே நமது மதத்திற்கு ஹிந்துமதம் என்ற பெயரும் வந்ததே யன்றி அது நமது மதத்தின் பெயராகாது. நாம் அது சரிக்கும் மதத்தைக் கூறுவது வேதமாதலின் இதற்கு வைதீகம்தம் எனவும், உட்பிரிவுகளில் சைவம் வைஷ்ணவம் எனவும் கூறத் தகுமே யன்றி நமது மதத்திற்கு வேறு பெயரில்லை. நமது மதத்தின் உண்மையறியாத அன்னிய மதத்தவர்—நாம் அதாவது ஹிந்துக்கள் அதுசரிக்கும் மதம் என்றறிவதற்குக் குறிப்பாய்— கந்தன் புத்தகம் என்பதுபோல், ஹிந்துமதம் என்று கூறிக் கொண்டார்கள். கந்தன் புத்தகம் என்றால் கந்தனுக்குச் சொந்தமான புத்தகம் என்று அதைக் குறிப்பிடுமேயன்றி அது அப்புத்தகத்தின் பெயராகாது. அதன் பெயர் பாதம் என்றிருந்தாலு மிருக்கலாம். பாகசாத்திரம் என்றிருந்தாலு மிருக்கலாம்.

2-வது. ஏன் இப்படி வேறு பெயரில்லை யெனில் இம்மதம் மற்ற மதங்களைப்போல் மானிடராகச் சனித்த ஒருவரால் தாபிக் கப்பட்டதல்ல. இதற்குக் காலவரையும் கூறமுடியாது. ஏனெனில் இதில் கூறப்பட்டுள்ள பாரமார்த்திக விஷயங்கள் ஆதியும் அந்தமு மின்றி என்று மழியாது நித்தியமாய், எவராலும் மறுக்கக்கூடா தவைகளாய், ஏனெனில் பிரத்தியட்ச அனுபவமாய் உணரக்கூடியவைகளாயுள்ள சத்தியங்களே யாகும்.

3-வது. வேதத்தில் கூறப்பட்ட உண்மைகள் இயற்கையாய் என்று முள்ளவையேயன்றிப் புதிதாக ஒருவர் கண்டுபிடித்துக் கூறியவையல்ல. ஆனால் நம் முன்னோர்களாகிய மகான்கள் தம் அரிய முயற்சியால் தங்கள் ஆத்ம சக்தியால் அவ்வுண்மைகளை அனுபவமாய்ப் பிரத்தியட்சத்தில் கண்டறிந்து அவற்றை விரிவாய் எழுதியும், தம் சந்ததியார்க்கு அனுபவத்திற்கு வரும்படி போதித் தும் வைத்தார்கள். அவர்கள் வழியறிந்து தங்கள் ஆயுளைப் பல யுகங்கள் வரையிலுங்கூட விர்த்தி செய்துகொண்டு இவ்வுல கம் பஞ்சபூதமாய் மாறும்போது அவ்வப் பூதமயமாய்த் தாங் களும் பிரளயலட்சணத்தையும், பிறகு சிருஷ்டியுண்டாகும் இலட்சணம் முதலியவற்றையும் யாவற்றையும் கண்டறிந்து நமக்காக அவற்றை வெளியிட்டு வைத்தார்கள். (வாசிட்டத்தில் புசுண்டர் உத்தியில் இதைப்பற்றி விரிவாய்க் காணலாம்) அத்தகைய மகான் கள்தான் வேதத்தைப் பிரித்தெழுதி வைத்தார்கள். அவர்கள் மெய்கள் அன்றை பெழுதியவர்களாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்

றனவேயன்றி, நமது வேதம் பலரும் கும்புகடி எழுதிய ஒன் றல்ல. அன்னிய நாட்டாரும் அன்னிய மதஸ்தருமாகிய சிலர் எழுதிய நமது தேசசரித்திரங்களில் வேதம் என்பது சில காலத் திற்குமுன் இரிஷிகள் என்ற சிலரால் எழுதப்பட்டதென்றும், ஆதியில் நம்மவர் நாகசர்ப்ப உருவம் செதுக்கப்பட்ட கற்களையும் மரங்களையும் சூரியனையும் தெய்வங்களாக வணங்கி வந்தார்க ளென்றும் எழுதி யிருக்கிறார்கள். இது மட்டுமல்ல, ஆதியில் நமது நாகரீகம் சுத்த கேவலமாகவும், நம் முன்னோர் மிக்க மூடத் தன்மையில் இருந்ததாகவும் இப்போது மேல்நாட்டார் இங்கு வந்தபிறகே நாம் நாகரீகம் செல்வம் சீர்திருத்தம் யாவுமடைவ தாகவும், அதோடு நம்மவர் துரைத்தனம் செய்யவே தெரியாத வர்களென்றும் ஒரு சாத்திரமு மறியாதவர்களென்றும் எழுதி யிருக்கிறார்கள். இப்போது அவர்கள் வரைந்தவை பெரும்பொய் யென்றும், அவர்கள் நம்மை மயக்கித் தாங்களும் தம்மவர்களும் கேஷமமடையக் கருதியே யப்படிச் செய்தார்களென்றும், இப் போது மேல்நாட்டார் தாங்கள் புதிதாய்க் கண்டுபிடித்ததாகக் கூறும் சாத்திரங்களில் பெரும்பாலானவை நம் நாட்டிலிருந்து ஆதியில் கிரேக்கர் முதலியோரால் கொண்டுபோகப்பட்டு அவ் வழியாய் மேல்நாட்டாரால் அறிந்துகொள்ளப்பட்டவை யென் றும் தற்கால மேல்நாட்டு ஆராய்ச்சிக்காரர்களான கல்விவான் களாலும் நம்நாட்டு அறிவாளிகளாலும் தக்க அத்தாட்சிகளோடு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்மவர்கள் எங்கும் நிறைந்த கட வுளை அவருடைய அனந்தசத்திகளாகிய பலவற்றின் சொருபங்களி லும் கண்டு இப்போதும் வணங்குவதுபோல் அப்போதும் வணங்கி வந்தார்களேயன்றி வேறில்லை.

அத்தகைய மாறுபாடான தேசசரித்திரங்களும் வேறு நூல் களும் நம் சந்ததியாரின் தற்பெருமையையும் தைரியத்தையும் உற்சாகத்தையும் மேலோங்காவண்ணம் செய்து, நாம் மேலிரு ந்து கீழிறங்கி வருகிறோம் என்ற உண்மையை யுணராத அதற்கு மாறாக, நாம் ஆதிமுதல் மிக்க கேவல நிலைமையிலிருந்து இப் போது அன்னியரால் மனிதத்தன்மையான மேல்நிலைமையை யடைந்துவருகிறோம், என்று நாம் கருதும்படி, கொடிய மாயப் பொடியை தூவிவந்தன. நற்காலமாய் இப்போது உண்மை வெளிப்படத்தொடங்கிவிட்டது.

உலகில் மனிதனால் இதுகாறும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டனவும், இனிமேலும் கண்டுபிடிக்கக் கூடியனவுமாகிய எல்லாச் சாத்திரங்களுக்கும் நமது அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானங்களில் அடங்கிவிட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றில் பல மறைவுண்டிருக்கின்றன. அது வுண்மையாயின் ஏன் நம்மவர் முன்னமே நீராவி, பின்சாரம் முதலியவற்றையும் கண்டு பிடித்து உபயோகத்தில் கொண்டுவரவில்லை யென்று கேள்வி பிறக்கலாம். அவர்கள் திரிகாலக் கியானிகளாகையால் காரணமறிந்தே அவ்வாறு செய்யா தொழிந்தனர். நம்மவர்க்கு உலகம் அறித்தியமென்ற வுண்மை தெரியும். ஆகையால் உலகவாழ்க்கையை நித்தியமாகிய பேரின்பமடைவதற்கு ஒரு உபகரணமாக மட்டுமே கருதினார்களன்றி, உலக போகமே மனிதன் அனுபவிக்கவேண்டிய நித்திய சுகம் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. அதற்குமாறாக உலகபோகம் வெறுக்கத்தக்க தென்பதும் மனிதஜன்மம் நமக்குக் கிடைத்தது ஆண்டவனையறிந்து அவனை யடைதலாகிய பேரின்பப்பேற்றை யடைவதற்கே யென்றதுமாகிய கொள்கையோடு நடந்துவந்தார்கள். நமக்கும் அவ்வாறே னால்களின் வழியாய்ப் போதித்திருக்கின்றனர்.

இதனாலவர்கள் உலகில் நாம் மிக்க ஆவலும் மனப்பதைப்புமின்றி மனோரிமதியோடு சுகமாகவும் கேசுமமாசவும் வாழ்வதற்கும், அதோடு கூடியவரையில் அதிக காலத்தை ஆன்மார்த்த விஷயங்களில் (சூசர உபாசனை, சாத்திர ஆராய்ச்சி, ஞானப்பிரயாசம் முதலியவைகளில்) செலவழிப்பதற்கும் அனுசூலமாக விருக்க அவசியமானவைகளை மட்டும் வெளியிட்டுப் போதித்து அனுபவத்திற்கு வரச் செய்தார்கள். அதனாற்றான் நம் நாடு பல்லாயிர வருடங்கள் இணையற்ற நாகரீகம் செல்வம் கல்வி சுகம் யாவும் நிறைந்ததாகவே யிருந்துகொண்டிருந்தது. அக்காலங்களில் நம் நாட்டார் கிரீஸ், அரேபியா ஆப்ரிக்கா, சைனா, ஜப்பான் முதலிய தூரதேசங்களுக்கெல்லாம் கப்பல்களில் சென்று வர்த்தகம் செய்து வந்தார்கள்.

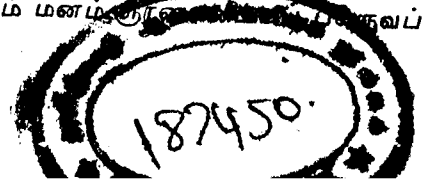
மேல்நாட்டார் நாகரீகமடைந்து பூரணமாய் இரண்டாயிர வருடங்கள் கூட ஆகவில்லை. ஆனால் மேல்நாட்டார் “நம்மாலியன்றவரை உலகில் எவ்வளவு போகங்களை யனுபவிக்க முடியுமோ அவ்வளவும் அனுபவிக்கத்தான் நாம் பிறந்தோம், இதைவிட வேறு அடையத்தக்க மேலான இன்பம் ஒன்றுமில்லை” என்ற கொள்கை

யோடு பஞ்சபூதங்களை யெவ்வளவுவரை யடக்கியாண்டு ஆச்சரியமான காரியங்களைச் செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவும் செய்யத்தொடங்கிவிட்டார்கள். கடைசியில் ஆசையும் பொருமையும் அளவுமீறி அதிகரித்துவிடவே, ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் மற்ற யாவரையும் அடக்கித் தாமே உலகையாள வேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டு ஒரு நொடியில் ஒரு பெரிய நகரை யழிக்கவும் பல்லாயிரம் ஜனங்களை விஷப் புகை, விஷ நீரால் கொல்லவும் கருவிகளைக் கண்டுபிடிக்கிறார்கள். அதாவது இரண்டாயிர வருடங்களுக்குள் உலகை யடியோடாழிக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார்கள். இதற்காகவே நம்மவர் இவற்றைக் கைப்பற்றவில்லையே யன்றி அவர்களிடம் சாத்திரங்களில்லாமலில்லை.

4-வது. நமது வேதம் கடவுளின் பூரண இலக்ஷணங்கள், ஆன்மாவின் இலக்ஷணம், ஆன்மா ஜன்மமெடுத்த காரணம், ஜன்ம விவரம், ஆன்மா கடவுளையடையும் மார்க்கம் இவற்றைப் போதிப்பதோடு, கடவுள் தாம் செய்யும் சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களில் எத்தகைய சக்திகளை யுபயோகிக்கிறார் என்பதையும் அதைப்பற்றிய மர்மங்களையும் கூறுகிறது. இவற்றால் நமது வேதத்திலுள்ள விஷயங்கள் கடல்போன்று பரந்துள்ளவை. இவைகளை யீண்டு விரிக்கின் பெருகும்.

நிற்க, நம்வேதம் ஆண்டவனை அருவமாகத் தியானித்து அவனருளைப்பெறவேண்டுமென்பதோடு நிற்கவில்லை. ஏனெனில் உலகில் ஆண்டவனை யருவமாய் உபாசிப்பது எல்லாராலும் ஆகக்கூடிய காரியமல்ல. உலகில் பல அதிகாரிகள் உளர். கர்ம அளவின் வித்தியாசப்படி தரத்தில் பலவிதமுண்டு. ஆகையால் நமது வேதத்தில் மோக்ஷமடைவதற்குச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற சோபானங்கள் நான்கு படிகளாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் தக்க மந்திரவிதிகளோடும் ஆசாரத்தோடும் இயற்றப்படவேண்டும். யாவற்றிற்கும் தக்க காரணமுண்டு.

மனிதன் அடையவேண்டியது மோக்ஷம். மனிதன் முக்கிய நோக்கம் மோக்ஷமே. மந்தமதியினர் அழியும் அற்ப விஷயங்களை யிச்சித்துக் கடவுளை யுபாசிப்பார்கள். சித்த சுத்தியின்றி மோக்ஷமார்க்கம் கிட்டாது. சரியையாதிகளை யுணர்ச்சிப்பதால் சித்த சுத்தியுண்டாகிச் சீக்கிரம் மனம் ஞானமடைந்து நமது நோக்கம் பூர்த்தியாகும்.

“கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமியைத் தரிசிப்பது தானே முக்கியம். குளத்தில் ஏன் சுத்திசெய்து கொள்ளவேண்டும்?” என்று கருதலாகாது. இன்றேல் சுத்த சுத்தியுண்டாகாது. மனச் சுத்தியிருந்தால் போதும் என்று வாயால் கூறலாமே யன்றி ஏககாலத்தில் மனச்சுத்தி யொருகாலு முண்டாகிவிடாது. ஒரு துறவி கோயிலுக்குள் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்கிறான். அவனுக்கு ஒரு ஆசாரமும் வேண்டுமெனில்லை. ஏனெனில், அவன் அந்தக் காரணங்கள் முன்னமே சுத்தியடைந்து ஈசுவரன் அவன் உளத்தைக் கோயில் கொண்டிருக்கிறான். அவன் தனக்கும் தேகத்திற்கும் சம்பந்தமே யில்லை யென்று துணிந்தவன்.

மற்றையரெல்லாம் ஆசாரம் தவறின் செய்யும் பூசைகள் ஒரு காலும் பயன்படா. ஆசாரமே பக்தியை விளக்குகிறது. பக்தியின்றி ஈசுவரனாள் கிட்டாது. ஒருவன் தொழில் முறைமையில் அவனுக்கு மேல் அதிகாரியா யுள்ளவன் அவன்போன்ற சாதாரண மனிதனே. அவன் இவனுடைய தொழிலை மேல்பார்வை பார்ப்பவனையன்றி இவனுக்கு அன்னமளிப்பவனல்ல. அப்படியிருந்தும் அவன் எதிரில் செல்லும்போது இவன் பயபக்தியோடு உடைகளை யொழுகு படுத்திக்கொண்டு, அவயவங்களைச் சரியான நிலையில் வைத்துக்கொண்டு, அவனுக்கு முன் தலை குனிந்து வணங்கி நமஸ்கரித்து நிற்கிறான்.

அப்படியிருக்க எவ்வளவோ கருணையோடு நாம் தம்மிடம் வந்து சேருவதற்காகத் ததுகரண புவன் போகங்களை நமக்குத் தந்து உயர்ந்த ஜன்மத்தையு மளித்துச் சதா கருணையே காட்டிவரும் தாயினும் இனிய ஈசுவரன் முன் செல்லும் நம்மிடம் உண்மையான நன்றியும் பக்தியும் இருந்தால் நாம் சட்டை மாட்டிக்கொண்டும், அசுத்தமாகவும் அவன் சந்நதியில் பிரவேசிப்போமோ.

ஈசுவர தரிசனத்திற்குச் செல்லும்போது தேகத்தைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு, மாசிலாச் சுத்தஉடையணிந்துகொண்டு செல்ல வேண்டும். விபூதியோ, திருமண்ணோ அவரவர்க்குத் தக்கபடியணிந்து, அனுஷ்டானம் செய்துகொள்ள வேண்டும். விலை மதிப்புள்ள டம்பாகாரமான உடைகளும் ஆபரணங்களும் அணிந்து அலங்காரம் செய்துகொண்டு போகக் கருதலே கூடாது. அலங்காரத்தை என்ற எண்ணமே கொள்ளலாகாது. ஆடவர் தோஷத்தை முழங்காலுக்குக் கீழ்விடாது, மேல் வேஷ்டியை

இடையிற் கட்டிக்கொண்டு செல்லவேண்டும். கரங்களைக் கூப்பிக் கொண்டோ கட்டிக்கொண்டோ சந்நதிக்குள் சென்று வலம் வரல் முதலியன செய்யவேண்டும். மனம் சுத்தமாய் ஈசுர சிந் தனையிலேயே யிருக்கவேண்டும். வாய் அவனைச் செபித்தபடியிருக்கவேண்டும். கண்கள் அவன் சொருபம் தவிர வேறென்றில் நாட்டம் வைக்கலாகாது.

நமது மதாசாரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தக்க காரணத்தோடு ஏற்படுத்தப்பட்டவை யென்றும், அவை ஆன்மார்த்தப் பயனை யளிக்கத்தக்கவை யென்றும் நன்குணருமாறு நமது சகோதர சகோதரிகளை வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். இச்சிறு சஞ்சிகையில் இவ்வளவே அளவுமீறிய இடங் கொண்டிருந்ததால் இவ்வளவோடு நிறுத்தி, இவற்றால் விளையும் பயனைப்பற்றி யின்றொரு முறை கூறுவாம்.

ஓம் தத் ஸத்.

கம்பராமாயண நீதிச்செய்யுள்.

(876-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

- (20) திறந் திறம்பிய காமச் செருக்கினால்
மறந்து தத்த மதியின் மயங்கினார்
இறந் திறந்திழிந் தேறுவ தேயலால்
அறந் திறம்பின ராளு ராயினார்.— (சுந்-பிணி-96)
- (21) பொருளுங் காமமு மென்றிவை போக்கிவே
நிருளுண் டாமென வெண்ணல ரீதலும்
அருளுங் காதலிற் றீர்தலு மல்லதோர்
தெருளுண் டாமென வெண்ணலர் சீரியோர்.—(ஆ-98)

பிரம்மாஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டு தசக்கிரீவனெதிரில் விடப்பட்ட மாருதி, அவ்விவானனுக்கு நீதிபோதிக்குஞ் சந்தர்ப்பத்துள்ள விப்பாக் களின் பொருள். (20) “அநுசிதமாகிய காமமயக்கத்தால் தம்மைத் தாம் மறந்து, மதிமயக்கங்கொண்டு, நீதிதவறி நடந்தோர், இம்மையிற் சகல செல்வங்களையு யிழந்து மரணமடைந்து நிரயந்துய்த்து, மீட்டும் பிறந்து உழல்வதேயன்றி, யாவர்தாம் நிலைபெற்ற வாழ்வை யடைந்தனர்? (21) ஓ! இராவண! உண்மையுணர்வுடைய பெரியோர், பொருளுங் காம முமாகிய இவ்விவாண்டையன்றி வேறு நாகமுண்டென்றும், தானமும், ஜீவகாருண்யமும், காமமில்லாமையுமாகிய இவைகளைவிட வேறு முத்தியுண்டென்றுங் கருதமாட்டார்கள்” என்றார். (எ-று.)

இவற்றால் காமமானது தனக்குச் சிறிதேனு யிடங்கொடுப்போரி னறிவை மயக்கித் தீரெனிகிற செலுத்தி நாகத்திறள்ளி வருத்துமாக

லின் அதற்குச் சிறிதும் இடந்தராது, அறிவேன்னும் வாங்கொண்டு சேதிக்கவேண்டுமென்பதும், செல்வமும், “மதம் மோகம் குரோதம் துன்மார்க்கமும் மூர்க்கமும் யார்க்கும்,” உண்டாக்கி அறிவைக்கெடுத்துத் தீநெறிப் புகுத்துவதாகலின், “ஓடும் இருநிதியும் ஒன்றாகக் காணும்” தம்மைத்தாம் மறவாப்பெரியோர், காம செல்வங்களைக் கருவெனக் கருதிப் போக்கி, தானமும் சீவகாருண்யமும் காமமின்மைபுகிய ஞானசோபா னங்களைக் கைக்கொண்டு, அவற்றின் பயனும் மனச்சுத்தம் பக்திவிராக மாதிய சான்றாண்மை யுடையோராய், தாம் சச்சிதானந்த சொரூபமென்னும் அபரோகாநுபவ ஞானத்தை யவற்றின் வாயிலாயடைந்து, வேத னையற்றுச் சர்வதுக்கநிலிந்தி பரமானந்தப் பிராப்தி வடிவமுத்தி நிலையை யடைவராதலின், இந்நெறியே செந்நெறி யென்று யாவரும் கடைப்பிடித் தொழுக முயல்வேண்டுமென்பதும் பெற்றும்.

தருமர் தவறினோர் நல்வாழ்வடையா ரென்பதை விளக்கும் இந்நூலி லுள்ள வேறு வாக்கியம்.

“வாழ்மைதா னறம்பிழைத் தவர்க்கு மாருமோ?”

(22) தோல்லநங் கால மெல்லாம் பழகினுந் தூய ரல்லார் புல்லல நுள்ளத் தூயார் பொருந் துவ ரெதிர்ந்த ஞான்றே. ஒல்லைவந் துணர்வு மொன்ற விருவரு மொருநா ளுற்ற எல்லியும் பகலும் போலத் தழுவின் ரெழுவிற் றோளார். (உபுத்த-வியீடணனடை-128.)

“அடைக்கலமென்று வந்தோரை யாதரிப்பதே முறைமையாகலின் சுக்ரீவ! நீயேயேயி அல்லியீஷணனை யழைத்துவிரக” என்ற, சுவாமி யின் ஆஜ்ஞையின்படி சென்றபோது இருவரும் பரஸ்பரம் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டதைக் கூறும் இச்செய்யுளின் பொருள். “பரிசுத்த குண முடையவரல்லாப் புல்லர் அநேககாலம் ஒருவரோடொருவர் கூடிப் பழகினாலும் மனமொத்த நட்பினராகார். மனத்திற் பரிசுத்தமுடைய பெரியோர் கண்டமாத்திரமே மனங்கலந்த நட்பாவார். (இதனால்) இருப்புத் துண்போன்ற தோள்களை யுடையவர்களான சுக்ரீவனும் வியீஷணனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபொழுதே இருவர் மனமும் ஒரு சேரக்கலக்க ஒரு தினத்திற் பொருந்தியிருக்கிற இரவும் பகலும்போலத் தழுவிக்கொண்டனர்” என்பதாம். இதனால் பொருமை, பொய், வஞ்சனை, கோபம் முதலான தீக்குணங்களுடையவர்களாகலின் அற்பர்கள் எவ்வளவு காலம் பழகினாலும் பயன்படுவதில்லை. சுத்தமனப் பெரியோர் கண்ட மாத்திரமே வெகுநாள் பழகியவர்களைப்போலக் கலந்த கேண்மையராவர் என்பது விளங்குகின்றது. “நூறுண்டு பழகினும் மூர்க்கர் கேண்மை நீர்க் குள் பாசிபோல் வேர்க்கொள்ளாதே,” “ஒருநாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை, இருநிலம்பிளக்க வேர்வீழ்க்கும்மே,” “அளவளாய், நட்பா லும் நண்பல்லார் நண்பல்லர்,” “புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்

செதான், நட்பாங்கிழமை தரும்” என்ற ஆன்றோர் வாக்கியங்களும் இப் பொருளன.

(23) தீர்வரு மின்ன நம்மைச் செய்யினுஞ் செய்ய சிந்தைப் பேரரு ளாளர் தத்தஞ் செய்கையிற் பிழைப்ப துண்டோ கார்வரை நிறுவித் தன்னைக் கனவெழக் கலக்கக் கண்டும் ஆர்கலி யமர ருய்ய வயிழ்துபண் டளித்த தன்றே. (ஹை-128)

(இ-ள்.) மிக்க அருளையுடைய பெரியோர்கள் தமக்குப் பிறர் நீக்க முடியாத தீமைகளைச் செய்தாலும், தமக்கியற்கையாயுள்ள அருள் செய்வதின்னுந் தவறுவதுண்டோ? “தேவர்கள் மந்தரமலையை நாட்டி, நெருப்புப்பொறி பறக்குமாறு கலக்கிக் கடைந்த காலத்தும் பாற்கடலா னது அத்தேவர்கட்குச் சாவாமருந்தாகிய அமுதத்தையே கொடுத்த தல்லவா? (எ-று.)

தன்னைத், ‘தன் மனையியை யபகரித்துச் சென்ற சத்துருவின் நம்பி’ யென்பதையும் பாராது, அடைக்கலமிந்த விராமனது பெருந்தன்மையைக் கண்டு வியந்து வியீஷணன் கூறிய வாக்கியமீது.

பொருளிலார்க் கிவ்வுலக மில்லாததுபோல அருளிலாருக் கவ்வுலக மில்லை யென்பதறிந்து அருளையே ஆபரணமாகக்கொண்டொழுகும் ஆன் றோர், தமக்குப் பிறர் பல துன்பங்களைச் செய்தாலும், ‘அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலவும்,’ ‘மாந்தர் குறைக்குந்தனையும் குளிர்திழலைத் தந்து மறைக்கும் மரம்போலவும்,’ அன்னோர்க்கிதத்தையே புரிவர். நன்மைசெய்தோர்க்கு நன்மைசெய்யுந்தன்மை இழிந்தோர் கண்ணுமுண்டன்றே? துன்பஞ்செய்தோருக் கின்பஞ்செய்தலே அருளுடைமையாம். இதுபற்றியே பொய்யாமொழியாரும் “இன்னசெய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால், என்னபயத்ததோ சால்பு” என்றார். நட்பும் தயையும் கொடையும் பிறவிக்குணம் என்பவாகலின், அருளைப் பெரியோர் இயற்கைக் குணமாக்கொண்டிருப்பர். இது நோக்கியேபோலும் இயற்கைப் பொருள்களையே உதாரணமாகக் காட்டுகின்றன கவிகள். ஆகலின், “அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம், பூரியார் கண்ணுமுள்” என்னும் குறளின்படி, எல்லாச் செல்வங்களிலும் சிறந்ததும் முத்திநெறிக் கின்றியமையாத் துணையாவதுமாய அருளுடையரையொழுக முயல்வேண்டும் என்பது, இச்செய்யுளின் தேர்ந்த கருத்தாமென்க.

(24) தூய்வினை யுடைய ராகி யறம்பிழை யாதாரீக் கேல்லாம் ஏய்வன நலனே யன்றி யிறுதிவந் தடைவ துண்டோ? மாய்வினை யியற்றி முற்றும் வருணன்மேல் வந்த சேற்றம் தீய்வினை யுடையார் மாட்டே தீங்கினைச் செய்த தன்றே.

(வருணனை வழிவேண்டு-80)

(இ-ள்.) எக்காரியத்தையும் ஆலோசித்துச் செய்யுந்தன்மை யுடைய ராய்த் தரும்செறியினின்றும் தவறு தொழுகுவார்க்கு எக்காலமும் நன்மை

புண்டாகுமே யல்லாமல் துன்பமுண்டாகுமோ? அழித்துவிடும்படியாக வருணன்மேலுண்டான கோபமானது, தீவினையுடையவர்களாகிய இராக் கதர்க்கே தீமையைச் செய்தது. (எ-று)

வருணன் தன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி வராததைக்கண்டு சினங் கொண்ட இராமன், அவ்வருணனை யழிப்பேனெனக் கோதண்டத்தை வளைத்து அம்பெய்யுங்காலை, வருணன் ஓடிவந்து பணிதலும், இராகவன் சீற்றந்தணிந்து அவன் விருப்பப்படி வீணுகாத தன் சரத்தை, மருகார்தார மெனார் தீவில் தூறுகோடிக்கதிகமாயுள்ள இராக்கதர்மே லேவி யவர்களை யழித்ததாகக் கூறுஞ் சந்தர்ப்பத்துள்ள இச்செய்யுள், எப்போதும் கடவுளை நம்பி நல்வழிப்பட்டுவோர்க்கு நன்மையேபுண்டாமன்றித் தீமையுண்டாகாது. ஒருகால் உண்டாயினும் ஆதவனைக்கண்ட பணிபோல் நீங்கும். தீயோர் முதலில் இன்பமடைவதாகக் காணப்படினும் முடிவில் பலவித துன்பங்களை யடைந்து, குடும்பசமூல மழியப்பெற்று, பழியும் பாவமும் தொடர மீளாநகத்தாழ்வர். இவ்வாழ்ந்த குடும்பங்கள் எண்ணிற்ற்தன்.

‘துஷ்டர்கள்தாம் சுகமாயிருக்கிறார்கள். தருமம் பார்த்து நடப்போருக்குத் துன்பந்தான்,’ என நினைப்போருமுண்டு. இது அறியாமை. ஒருவன் தன்னிரு புதல்வரில் நல்லபிள்ளையானவன் சிறிது தீயகாரியம் செய்யினும் தண்டித்துப் புத்திபுகட்டலும், துஷ்டப்பிள்ளையை அங்ஙனம் செய்யாது விட்டுவிடுதலும் போலவே, கடவுள் நம்மைச் சீர்திருத்தவே துன்பம் விளைத்தலுமுண்டு. இதனுண்மையை, “தெய்வமுள தென்பார் தீயசெயப்புகின், தெய்வமே கண்ணின்று நின்றொறுக்கும்—தெய்வம்—இலதென்பார்க் கில்லைதன் இன்புதல்வர்க்கன்றே, பலகாலும் சொல்வார் பயன்” என்னும் குமாரகுருபரர் வாக்கானு முணர்தலாம். தீயோர் நன்மையும் நல்லார் தீமையும் அடைந்ததாக எச் சரித்திரமில்லை. ஆக வின் தருமநெறியிற் செல்லலே தகுதியுடைத்தாமென்பதைப் போதிக்கின்றது. (தொடரும்)

பு. ஸ்ரீனிவாசன், தமிழ்ப்பண்டிதர்,
ராணிப்பேட்டை.

காப்பி - தேத்தண்ணீர்.

பண்டைக்காலத்தில் நம்முன்னவரெல்லாம் சாத்திர்த்தம் என்றும் நீத்துப்பாகம் என்றும் சொல்லப்படுகிற பழஞ்சோற்று நீரை அதிகாலையில் ஆனந்தமாயருந்திச் சுகதேகிகளாய் நீழிகாலம் வாழ்ந்திருந்தனர். கலிபுக நாகரிகம் நிறைந்த தற்காலத்திலோ நம்மவரெல்லாரும் நன்மையும் சுகத் தையும் தரக்கூடிய நீத்துப்பாகத்தை விட்டு விட்டுக் காப்பியென்றும் தேத் தண்ணீரென்றும் புதுவகை பானங்களையே அருந்தி வருகிறார்கள். படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கும்போதே சிறு குழந்தையானது ‘காப்பி’

என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்திருக்கிறதென்றால் தற்காலம் காப்பிக்குடி எவ்வளவு தூரம் பரவிவிட்டதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். விதவையான பாட்டிகள் கூட தங்களுக்குச் சாப்பாடு இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை காப்பி இல்லாமல் தீராதது என்கிறார்கள். காப்பியில் காப்பின் (Coffein) என்று சொல்லப்படும் ஒரு விஷப்பொருள் அடங்கியிருக்கிறது. சாதாரணமாய் ஒரு கப் காப்பித் தண்ணீரில் 4 கிரேன் காப்பின் இருக்கிறது. காப்பியை ஓர் பானமாக உபயோகப் படுத்தாமல் மருந்தாக உபயோகிக்கலாம். அது நரம்புகளை முறுக்கேற்றி இரக்தநாடிகளில் திணுக்கு உண்டாக்குகிறது. நோயாளிகளுக்கு அது கொடுக்கவேண்டியது அவசியந்தானா என்பது வைத்தியருக்குத்தான் தெரியும். அதுவும் இவ்வித நோயாளிக்கு இவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமென்பது அவர்களுக்கே தெரியும். சிலருக்குக் குறைவாகவும் சிலருக்குக் கூடுதலாகவும் கொடுக்கவேண்டியது வரும். வேறு சிலருக்குக் குணம்தராமல் வேறு பல வியாதிகளை உண்டாக்கும். இவைகளை யெல்லாம் கவனித்துச் செய்யவேண்டியது தேர்ந்த வைத்தியர்களுக்குத்தான் தெரியும். நம்மில் அநேகம்பேர் ஓயாத காப்பிக்குடிக்காராகிவிட்டார்கள். அப்படி ஆனதினால் நல்ல சுகதேகிகளாயிருக்க வேண்டிய நடுப்பிராயத்தில் பலவித வியாதிகளுக்காளாகி வாதைப்படுகிறார்கள். காப்பியை மிகுதியாய் உபயோகிப்பதனால் தூக்கமின்மையும் நரம்புத்தளர்ச்சியும், மனக் குழப்பமும், நினைவு தடுமாற்றமும், ஒழுங்குமான இரத்த ஓட்டமும் இன்னும் பலவிதமாய் ஜீரணக்கருவிகளில் தொந்தரவுகளும் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. கண்ணில் ஒளிமங்குதலும், கண் குருடாகுவதும், மிதமிஞ்சினக் காப்பிக்குடியினால்தான் என்றால் அதன் கொடுமையை இன்னும் சொல்லவும் வேண்டுமா.

தேத்தண்ணீரும் காப்பியைப்போலவே விஷவஸ்து கலந்த பானமாகிறது. அதில் டானின் (Tannin) என்ற விஷவஸ்து சேர்ந்திருக்கிறது. தேயிலையானது எவ்வளவுநேரம் ருடுள்ள தண்ணீரில் இருக்கிறதோ அவ்வளவு அதிகம் அந்த வஸ்து அதில் இரங்குகிறது. இதையும் காப்பியைப் போலவே மருந்தாக உபயோகப்படுத்தலாம். அதுவும் தேர்ந்த வைத்தியருடைய அனுசரணையின்பேரில்தான் செய்யவேண்டும். தற்சமயம் ஒவ்வோர் ஊரிலும் வீதிதவறாமல் ஏற்பட்டிருக்கும் காப்பி ஹோட்டல்களையும் உஷாப்புகளையும் பார்த்தால் இப்பானங்களை நமது ஜனங்கள் எவ்வளவு தாராளமாய் உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள் என்பது நன்றாய் விளங்குகிறது. ஐயோ! ஏழை ஜனங்கள் இவைகளின் கெடுதியை இன்னும் அறியாமலிருக்கிறார்கள். அறிந்தவர்களுக்கூட வழக்கமாய்விட்டதே நிறுத்தமுடியவில்லையே என்றுசொல்லி அடிக்கடி சாப்பிட்டுக் கொண்டே வருகிறார்கள். இவைகள் மிதமிஞ்சினவுடன் நம்சீரத்திலுள்ள சுகல கருவிகளிலும் தீங்குசெய்கின்றன. சடுதியான மாணங்களை உடச் சம்பவிக்கின்றன. முந்தின நாள் இரவு 8 மணிவரையும் தன் இஷ்டோரோடு சந்தோஷமாய்ப் பேசியிருந்து வீட்டிற்குப் போனவர் மறுநாள்

காலையில் மரித்துவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டால் இம்மாதிரி மரணத்தைப்பற்றி என்ன யோசிக்கிறீர்கள். காலக்கொடுமையோ மட்டுக்கு மிஞ்சின உகாப்பிக்கொடுமையோ. இப்படி எத்தனையோ மரணங்கள் சம்பவிக் கின்றன. காப்பி உழுதலானவை நம் வழக்கத்துக்கு வருமுன்னிருந்தவர்கள் இத்தமாதிரி மரணத்துக்குள்ளானது வெகு அபூர்வம். இப்போதோ சகஜமாய்விட்டது. நித்தியம் ஒரோரிடத்தில் ஒரொன்று நடந்துகொண்டு வருகிறது. 'இப்படி உகாப்பிக்குடி மிஞ்சினதனால் நம் ஜனங்களுக்குள் மனக்கிளர்ச்சியும், முற்கோபமும், மதிமோசமும் இருக்கிறது ஆச்சர்யமாகமாட்டாது'. இருதய வியாதிகளும் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகின்றன என்று சொல்லுகிறார் டாக்டர் ராமாராவ் என்பவர்.

(ஆரோக்கியமும் சீகுவீக் ககலாழ்வும்.)

சக்தி தத்துவம்.

1. பிரம்மமானது ஜகஜ்வபரங்களாய்த் தோன்றுகிறது. ஜெகம் என்றால் உலகம். ஜீவன் என்றால் உலகத்தில் வாழும் பிராணிகள். பரம் என்றால் சிருஷ்டி, திதி, ஸம்ஹாரங்களை நடாத்தும் பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்கள்.

2. ஜெக ஜீவ பரங்களெல்லாம் உண்மையில் பிரம்மத்தின் தோற்றமே யன்றி வேறல்ல. இவ்வாறிருக்கப் புறமதத்தார் ஒருவர் பள்ளியில் வாசிக்கும் மாணாக்கர்களை நோக்கி, உங்கள் மதத்தில், மூன்று கடவுளிருக்கின்றன. கடவுள் ஒருவராயிருக்க மூன்று எப்படிச் சொல்லலாமெனக் கேட்கிறார்கள்.

அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லத்தெரியாத இந்துப் பிள்ளைகள் ஆந்தைபோல் வீழிக்கின்றனர். இத்துடன் விடுகிறார்களா கிறிஸ்தவர்கள்.

பிரம்மாதானே உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையுஞ் சிருஷ்டித்தவர். சரஸ்வதியையும் அவர்தானே சிருஷ்டித்தார். அப்படி யிருக்க அவர் தம் பெண்ணாகிய சரஸ்வதியைத் தாமே கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமா என்னும் அசந்தர்ப்பமான கேள்வியைக் கேட்கிறார்கள்.

3. முன்கூறியபடி பிரம்மமானது திரிமூர்த்திகளாய்த் தோன்றி, சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரம் என்னும் முத்தொழிலை நடத்துகிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். சிருஷ்டிப்பதற்கு வித்தை அவசியம். ஆதலின், பிரம்மாவானவர் வேதமாகிய வித்தையைக் கொண்டிருக்கிறார். வித்தையைத்தான் சரஸ்வதி என்கிறோம். சரஸ்வதி என்பது கையும் காலும் தலையுமுள்ள ஓர் ஸ்திரீயைக் குறிக்கவில்லை; வித்தையையே குறிக்கிறது. அவனுடைய காக்கில் சரஸ்வதி இருக்கிறாளெனின் அவனுடைய காக்கில் சரஸ்வதி யென்று 150 பவுண்டு நிறையுள்ள ஓர் பெண்ணிருக்கிறாள் என்று அர்த்தமாகுமா? இப்படித்தான் பிரம்மாவின் காக்கில், சரஸ்வதி இருக்கிறாள் என்பதும் பிரம்மாவுக்கு சரஸ்வதி மனைவி என்பதும். இந்தத் தத்துவத்தை யறிபாமல் கிறிஸ்தவர்கள் அவலட்சணமான கேள்விகள் கேட்கின்றனர்.

4. இக்கேள்விகள் ஆபாசமென்பதை அறியாமல், பள்ளிப் பிள்ளைகள் வீணைக் கெட்டுப்போகின்றனர். இரகசிக்கும் தொழில் விஷ்ணுவுக்குண்டு. இரகசிக்கவேண்டுமானால் பணமிருக்கவேண்டும். பணத்தை லட்சுமி என்கிறோம். இப்போதும், பணக்காரனை லட்சுமி புத்திரன் என்கிறோம். நிஜமாகவே லட்சுமி என்பவள் ஓர் பெண்ணாகவும் அவள் விஷ்ணு என்னும் புருஷனுக்கு மனைவியாகவு மிருந்தால், அவ்விஷ்ணுவுக்குச் சொந்தமான வைகுண்டத்தை, லட்சுமி புத்திரர்களாகிய பணக்காரர்களன்றோ பங்கிட்டுக்கொள்வார்கள், ஆதலின், லட்சுமி என்பது தனத்தைக் குறிக்கும் சொல்லென் றறிக, இம்மாதிரியே சம்ஹாரம் செய்வதற்குத் தோள்வலி வேண்டும். அதாவது சக்தி அவசியம். இந்தச் சக்தியைத் தான் ருத்திரனுக்கு மனைவி என்று சொல்கிறோம். மேற்கூறியவற்றால் சரஸ்வதி, லட்சுமி, பார்வதி யென்னும் பதங்களைல்லாம் முறையே வித்தை யையும் செல்வத்தையும் சக்தியையும் குறிக்கின்றன வென்று, புறமதஸ்தர்களுக்கொள்வாராக. முதலில், ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பிரம்மமே சரஸ்வதி, அந்த பிரம்மமே லட்சுமி, அந்த பிரம்மமே பார்வதி, அந்த பிரம்மமே திரிமூர்த்திகளும், அந்த பிரம்மமே சகலமும். ஆனதால் இந்தத் தத்துவத்தை யுணர்ந்து இந்து மாணாக்கர்கள் புறமதஸ்தர்களின், வினாக்களுக்குத் தக்கபடி விடை யளிப்பார்களென் றெண்ணுகிறோம்.

தத்துவ தரிசனியில்

வை. செ. குருசாமி பண்டாரம், துறை, சேலம்.

ந டு பு.

நட்பாவது ஒருவர்க்கொருவர் உதவியா யிருப்பது. இது மாணுடைய, நம்மொவ்வொருவரு மறிந்தொழுக்கிவெண்டிய தவசியமாதலின், இதை நன்காராய்வாம்;

நட்பு=நேசம். (நன் - பருதி, பு - விருதி)

இது, மேற்கொண்டோரின் செய்கைக்கேற்ப, நீடித்திருப்பினுமிருக்கும், அன்றி உடனே கெடினுங்கெடும், நலனைக் கொடுப்பினுங் கொடுக்கும். ஆதலின், நட்புக்கொளமுன், செவ்வனே ஆராய்ந்து நட்பு வேண்டும்.

நம்மை நட்பாகக்கொள வருவோரின் நட்பாளர், நற்குணராவென நன்காராய்ந்தும், பின் அவரைப்பற்றியுமாராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி யோசியாது நட்பு, பெருந்தீங்கினை யூட்டி வளர்ப்பது போலாகும். ஆன்றோரும், "ஆய்ந்தோய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை, தான் சாந்துயரத்தரும்" என்றார்.

இனியாருடைய நேசம் நீடித்திருக்கும்; யாருடைய நேசங் கெடுமென்பதை யாராய்வாம்: நேசிப்போரிற் சிலர், நன்காரிய முற்றுத்துணை நேசித்துப் பின்னீங்குவர்; சிலர் நம்மைக் கெடுக்கும் வண்ணமே நேசிப்பர்.

(இத்தகையோர் பகைவராவர்) இவரெல்லாம் நேசராகார். ஒளவையாரும், “அற்றஞாந்தி னருநீர்ப்பறவைபோ, லுற்றுழித்தீர்வா குறவல்லர்” என்றார். மூர்க்கர் நேசத்தை, “தூற்றண்டு பழகினு மூர்க்கர்க்கேண்மை, நீர்க்குட்பாசிபோல் வேர்க்கொள்ளாதே” எனவும், அறிவுடையார் நேசத்தை, “ஒருடாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை, இருசிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க்கும்மே” என்றுங் கூறினர். மூடரிடத்து நேசமாயிருத்த லினும், பகைமையா யிருத்தல் மேல். ஏனெனில், மூடரின் பகையால் பெரும்பாலும் துன்பமே யுண்டாகாது; உண்டானாலும் எளிதிற்போக்கிக் கொள்ளக்கூடியதாயுமிருக்கும்; நீங்காவிடினும்மை, நட்பினுண்டாகுந் தீங்கினைப்போலவ்வளவு அதிகமாயுங் கஷ்டமாயுமிராது. தீயோர் நட்பு, காலச் சூரியனின் சாயல் (சிழல்) போல் குறைந்துகொண்டும், மேலோர் நட்பு, மாலச் சூரியனின் சாயல்போல் வளர்ந்துகொண்டும் போகுமென் பது ஆன்றோர் கொள்கை.

நம்நாயனாரும், “சிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதி பின்னீர பேதையார் நட்பு” (என்றார்.)

நல்லோர் நட்பு மூன்றும்பிறைச் சந்திரனைப்போல் வளரும்; மூடர் நட்பு, பூரணச் சந்திரனைப்போல் பின்னூற் குறையுந்தன்மை யுள்ளது என்பதாம்.

மேலும் நட்பைப்போ லீட்டுதற்கரிய பொருளொன்று மிலையாத லான் ஆராய்ந்தே நட்பு வேண்டும்.

தெண்ணீருள்ள, ஏரி, தடம் முதலியவற்றில் சாக்கடைநீர் சேர்ந்த வுடன், தன் இயற்பெயரை நீக்கியும், பாலுடன் கொஞ்சம் ஜலம் சேர்ந்தால் தன்னிறமாரியும், பேதஸ்வரூபமுள்ள ஜலம், பால், என்றழைக்கப் படுவனபோன்று, நல்லறிவினாரைச் சேர்ந்த வறிவிலிகளும் நற்குணராவர். நல்லோர், தன்னேசர், தீயவழியிலிறங்காதனை போடுவர்

“உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே

இடுக்கண் களைவதா நட்பு”

(குறள்)

என்றபடி தக்கவமைய மாபத்திலுதவுவர். தீயரோ, அவ்வாறின்றிக் கெட்ட விடயங்களிலாழ்த்தித் துன்புறுமிடத்துத் தாமுங்கைவிட்டுக் களிப்பர். நல்லோரைச் சேரச் சேர, ஆரோக்கியமும், தீயோரைச் சேரச் சேர, நோயும் வளரும். நட்பின்னூராயலாகாதோ வெனின், நன்றன்று;

“எண்ணித் துணிக் கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு.”

என்றார் நம் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வராகிய நாயனார்.

நட்பின் பிரிதலாகாது. “கூடிப்பிரியேல்” என்னும் நம்மூதாட் டியாரி னமுதவாக்கிக் குணரத்தக்கது. மேலும்,

“குற்றமும் ஏனைக் குணமு மொருவனை நட்பின் நாடித் திரிவேனேல் — நட்பான் மறைகாவா விட்டவன் செல்வழிச் செல்க அறைகடல்குழ் வையம் நக”

(நாலடியார்)

நான் ஒருவனை நேசித்தபின், அவனுடைய குற்றத்தையும், குணத்தையும் ராய்ந்து திரிவேனாகில், நேசரது இரகசியங்களை வெளித்தெரியாமல் மறைக்காதவன் அடையுங் கதியை அடையக்கடவேன் என்று கூறியுள்ளார். மேலும்,

“குணனுங் குடிமையுங் குற்றமும் குன்ற

வினனு மறிந்தியாக்க நட்பு.”

(குறள்.)

என்பதற்கிணங்க, குணத்தையும், குடிப்பிறப்பையும், குற்றத்தையும், சுற்றத்தையும், அறிந்தும் நேசித்தல் வேண்டும்.

இனி நட்போ ரொழுக்கவேண்டிய தெங்ஙனமெனச் சிறிதாராய்வாம்:

நட்பாள ரிருவரு மொத்த மனதுடையவரா யிருத்தல்வேண்டும்; இன்றேல் நட்புக்கெடும். குற்றமாராய்வதானால், ஏனையரிடமுங் காண லாம். ஆதலின் குற்ற மிருக்கின் கவனித்தலாகாது. நட்பிலாவயலார் செய்த தீங்குகளையே, பொறுத்தல், அறிவின்மிக்கார் கொள்கையெனக் கூறி யிருப்பதால், நட்போர்செய்த அற்பக் குற்றங்களை, ஏன் பொறுத்த லாகாது? முன்னோரும்,

“தமரென்று தாங்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்

தமரன்மை தாமறிந்தா ராயின்—அவரைத்

தமரினு நன்கு மதித்துத் தமரன்மை

தம்மு ளடக்கிக் கொளல்.”

(நாலடியார்)

எனக் கூறியதை இங்குய்த்துணர்வதவசியம். எஞ்ஞான்றும் கைவிடப் படாதோர் நஞ்சுற்றத்தாராய இயற்கை நட்பாளராவர். “குற்றம்பார்க் கிற் சுற்றமில்லை” கண்ணைக் குத்தியதென விரலைத் துணிப்பாரிலை யாத லின்; பொறுக்கக் கூடிய குற்றங் கண்டவிடத்துக் கண்டித்தல் நலம். ஆனால் ஒரு காரியம் முடியும் வண்ணம் ஒருவரிடம் நேசிக்க வேண்டின், அவரின்னாரென வாராயாது நட்புக்கொள்வது காரியங்கொள்வோர் கடன்.

பெரியோரும் “தாநட் டொழுதுதற்குத் தக்கா ரெனவேண்டா யார்நட்ப தாயினு நட்புக் கொளல்வேண்டும், காநட்டு நாறுங் கதுப்பினுய் தீற்றுகதோ நாய்நட்டா நல்ல முயல்.”

(நாலடியார்)

இதன் பொருள்:—நாயோடு சேர்ந்தாலும் நல்ல முயல் கிடைக்கும்; என்ற பழமொழிப்படி, தக்காரிய முற்றுந்துணை, நட்புக்கொள்வதற்குத் தக்காரெனவுந், தக்காரில்லாரெனவு மாராய்த லவசிய மின்றாமென்பது. மேலும்,

“பகைசேரு மெண்ணுன்கு, பற்கொண்டே நன்னு வகைசேர் கவையருந்து மாபோற்—ஒருகைசேர் பகைவரிட மெய்பன்பு பாலித் தவராற் சுசமுறுத னல்லோர் தொழில்.”

என்பது ஆன்றோரின் கொள்கையும்: நிற்க, நாயிந்த வலகின்சண், நேசித்து

வாழ்தலுக்கு, நல்ல நட்பாளர் வேண்டுமென தவசியமாதலால், அத்தகைய யோரையடைய முன்னராய்ந்து நல்லோர்களுையே நட்டல்வேண்டும். விரிச்சின் நமதானந்தன் இடங்கொடானென் றஞ்சி இத்துடன் நிறுத்தி னேன். ஆன்றோர் பிழைபொறுத் தருள்புரிவாராக. கடவுள் நம்மைக் காப்பாராக.

B. சுப்ரமணிய முதலியார்,
தலைமை உபாத்தியாயர், ரிஷிவந்தியம்.

(செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை. தொகுதி 20, பகுதி 6-ல், திரிசிரபுரம்,
டி. வி. சாமிநாத ஐயர், பி. ஏ., எல்.டி. அவர்கள் எழுதியிருந்தது.)

அந்தணர் என்போர் யாவர்?

அந்தணர் என்னும் சொல், அம் = அழகிய (செம்மையான), தணர் = தண்மை (குளிர் தண்மை) யுடையவர் (அதாவது, செம்மையான கருணை வாய்ந்தவர்) என்று பொருள்படும். அங்ஙனம் உயிர்களிடத்திற் கருணை யுள்ளார் யாவரும் குணத்தால் அந்தணர் ஆவரேயாயினும் அது, பிராம ணர் என்ற ஒரு ஜாதியாரையே சிறப்பாகக் குறிக்கும். இந்தச் சிறப்புப் பொருளை இக்காலத்திற் சில தமிழர்கள் மறுக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த ஆதாரங்கொண்டு மறுக்கிறார்களோ நமக்குத் தெரியவில்லை. திருக்குறள் 3-வது அதிகாரம் 10-வது செய்யுள் தங்களுக்குச் சான்றாக இருக்கிறதெ னக் கூறுவார்போலும். அதாவது:—

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்” என்பதாம்.

இக்குறள் அந்தணர் யாவர் என்று குறிப்பிட வந்ததேயொழிய, அற வோரை வரைய வந்ததில்லை. இச்செய்யுள் உள்ள அதிகாரம் நீத்தார் பெருமையைக் கூறுவது. அவர்கள் ஐம்புலன்களை அடக்கி யறம் கைக் கொள்ளுபவர். அவ்வறங்களிற் சிறந்ததும், எளிதிற் செய்யவல்லதும், உலகிற் நன்மை தரத்தக்கதுமாயது “அஹிம்ஸை.” இந்தத் தர்மம் யாவரும் செய்யவேண்டியதாயினும், சிலர் ஜாதிப்பற்றியும், தொழில்பற்றி யும் பழுவீனையின் புயலாய், ஹிம்ஸையை விலக்க இயலாதவராயிருக்கின் றனர். அறத்தின் ஆறு பலவிதம்; ஆகையால் அறவோரும் பலராவர். என்னாலும், யாதொரு உயிர்க்கும் ஹிம்ஸையைச் செய்வதில்லை என்று சங் கற்பித்து அணைகளிடம் கருணை பாராட்டுவதையே முக்கிய தர்மமாகக் கொண்ட ஒரு ஜாதியாரானவரும் அறவோராவர் என்று திருவள்ளுவ காயனார் “அஹிம்ஸையை” மேலான தர்மமாக உலகத்துக்குத் தெரிவித் தவும், அங்ஙனம் கூறினார் என்று விளங்குகிறது. ஆதலால் இக்குறளுக்கு ‘மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மைபூண்டொழுகலான், அந்தணர் என் போரே அறவோராவர்’ என்று பொருள்கொள்ளல் வேண்டும். ஆறு

எவ்விதம் கொள்ளினும் சிறப்பன்று. எளிதிற் பொருள்கோடலும் அன்று. அதிகாரமுறைக்கும் முரண்.

இனி, அந்தணர் என்பது ஒரு ஜாதியின் பெயராய்ப் பிராமணரையே குறிக்கும் என்பதற்குப் பிறமேற்கோள்களும் உள்.

“ஐயர் வேதியர் இருபிறப் பாளர்
மெய்யர் மிக்கவர் மறையோர் பூகரர்
அந்தணர் நூலோர் அறுதொழிலாளர்
செந்தீ வளர்ப்போர் உயர்ந்தோ ராய்ந்தோர்
ஆதி வருணர் வேத பாரகர்
வீப்பிரர் தொழுகுலத் தோர்வேள்வி யாளர்
முப்புரி நூலோர் முனிவ ரென்றிவை
தப்பில் பார்ப்பார் தம்பெய ராகும்.

என்ற சேந்தன் திவாகரச் சூத்திரத்தில் அந்தணர் பார்ப்பாரென்றும், அறுதொழிலாளர் என்றும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு ஜாதியா ரைக் குறிக்கிறதேயன்றிக் குணத்தினரைக் குறிப்பதன்று. இங்ஙனமே, சூடாமணி நிகண்டிலும்,

“ஐயர்வே தியரே நூலோ ரறுதொழி லாள ராய்ந்தோர்
மையில்பூ சுரரே செந்தீ வளர்ப்பவர் தொழுகுலத்தோர்
பொய்யிலச் தணரே யாதி வருணர்முப் புரிநூன் மார்பர்
மெய்யர்விப் பிரரே வேத பாரகர் வேள்வி யாளர்”

“இருபிறப் பாளர் பார்ப்பார் ஏற்றமேற் குல ருயர்ந்தோர்
வருமறை யவர்தம் பேராம்” என்றும்,

ஒரு ஜாதித்தன்மை குறித்து வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘பொய்யிலத்த ணர், என்று கூறியது அக்காலத்திலேயே போலியந்தணராய் எனையோ ரும், அந்தணர் என்று தங்களை யழைக்க முயன்றதுபற்றிப்போலும். திவாகரத்திலும் அங்ஙனமே “தப்பில் பார்ப்பார்” என்று கூறியது தப் புண்டப்பார்ப்பாருமுள் என்று குறிப்பிக்கிறது. மேலும், குறளாகியீயர், செங்கோன்மை என்ற அதிகாரத்தின்,

“அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியா
கின்றது மன்னவன் கோல்” — என்றும்,

கொடுக்கோன்மை என்ற அதிகாரத்தின்,

“ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின்” — என்றும்,

கூறியிருப்பதை யொப்பிட்டுப் பார்த்தால் அந்தணர் என்பதும் அறுதொழி லாளர் என்பதும் ஒரு ஜாதியாரான பிராமணரைக் குறிக்கின்றனவன்றிப் பொதுவாய் அறவோரைக் குறிக்காமை விளங்கும். இன்னும், குறளாகியீ யர் ஒழுக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில்

“மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கக் குன்றக் கெடும்”

என்று அருளியதில், ‘பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம்’ என்பதனால், பிறப்பால் பார்ப்பானை உணர்த்தியதேயன்றி, பார்ப்பான் குணமுடைய என்னோரைக் குறிக்காமை எளிதில் உணரப்படும்.

மேலும், தமிழிற் சேக்கிழார் புராணத்தில் அந்தணர் வீதியென்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சரித்திரத்தில் “அந்தணர் அடிமையாதல் கண்டிலம்” என்றும் பார்ப்பார்தனித்தன்மை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் ஜாதி அந்தணரைக் குறித்தே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இது நிற்க; சிலர் குறளாசிரியர், கிறிஸ்தவமதக் கொள்கையைப் பெரும்பாலும் பற்றினவர் என்றும், வேறுசிலர் சமணமதக் கொள்கையை உட்கொண்டவர் என்றும், கூறுவர். தமிழரிற் சிலர், வள்ளுவர் ஆதித்திராவிடரின் மதத்தையும் ஆசாரத்தையும் கைக்கொண்டவர் என்று வயவஹரித்து, ஆரியர்வலாதவரின் மதம் என்று தனியே என்று தென்னாட்டிலிருந்ததாயும், அந்தமதாசாரத்தைக் குறளாசிரியர் குறளில் வெளியிட்டிருக்கின்றனரேயன்றி, ஆரியர் மதாசாரத்தைச் சொல்லவில்லை யென்றும், அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இவை மெய்யன்று. ஏனெனில், குறளாசிரியர் அபிப்பிராயத்தை அவர் இயற்றிய நூலிலிருந்தும் அவர் காலத்திருந்த விதவாண்களுடைய மேற்கோள்களைக் கண்டும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமேயன்றித் தம் மனம்போனவாறு கூறுவது சரியன்று.

ஆரியத்தில் ஸ்மிருதிகள் எங்கனம் தர்மத்தை வேதத்திலுள்ளபடி விளக்குகின்றனவோ, அங்கனமே, ஆர்யபாஷை தெரியாதவர்களுக்கும், வேதத்தி லதிகாரமில்லாதார்க்கும் பயன்படுமாறு, சுருதி ஸ்மிருதிகளின் அபிப்பிராயத்தைத் தமிழிற் குறளாசிரியர் செய்ததாகத் திருவள்ளுவமாலையிற் பல விதவாண்கள் பாடலால் நன்கு விளங்குகிறது. விரிப்பிற் பெருகுமாயால் வெள்ளிவீதியார் மொழிந்த செய்யுளைச் சான்றாக வரைந்து இதை முடிப்பாம்.

“செய்யா மொழிக்கும் திருவள்ளுவர்மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே—செய்யா
அதற்குரிய சந்தனரே யாராயினேனை
இதற்குரிய சல்வதாரில்.”

இதைப்பார்க்கிலும், நமது மதாசாரத்தேவையுள்ள பாதிரிகள் அபிப்பிராயமும், தங்கள் நன்மையைத் தாங்கள் தெரிந்துகொள்ளாத நம் பிராமணர் சிலருடைய விபரீதக் கொள்கையும் உண்மையான அகியமாகா.

M. K. நாராயண ரெட்டி,
மானிகைமேடு, குமாரசங்கலம்.

சில ஐயவினா !

அடியிற்கண்ட ஐய வினாக்களுக்கு (விடை) பொருள் விளக்கம் தமிழ்ப் புராண காவியங்களில் எனது சிற்றறிவிற்குப் புலப்படாமையாலும், இத்துமதப் பற்றுடையவர்கள் யாவரும் அவசியம் சந்தேகமறத் தெரிந்தொழுக வேண்டுவ தவசியமாகையாலும், புறமதத்தினர்களின் இகழ்ச்சிக்குத் தக்கவாறு நமக்கே (எம்போன்றவர்களுக்கே) விஷயம் இத்தன்மையதென்று கூட அறிந்துகொள்ளக் கூடாதிருப்பது கேவலமாகையாலும், தெரிந்தபெரியோர்கள் சாஸ்திர சம்மதமாகவும் கல்வி யொழுக்கங்களின் மிக்க ஆன்றோர்களின் அனுபவ சம்மதமாகவும் உள்ள பொருள் விளக்கங்களை நமதானந்தன் மூலமாய்த் தெரிவிக்கக் கோருகிறேன்.

1. மார்கழி மாதத்தைச் சூனிய மாதமென்றும் பீடைமாதமென்றும் அதில் சுபாசுப கிருத்தியங்களைத் தொடங்கவும் செய்தலும் கூடாவென விலக்குவதென் ?
2. இம்மாதத்தில் மாத்திரம் பிரதிதினமும் பிராதகாலத்திற்கு முன்னமே ஒவ்வொரு ஊரிலும் சங்குநாதம் செய்வானேன் ?
3. வைபவ சமயத்தார்களுக்கு விசேஷ மதிப்புள்ள வைகுண்ட ஏகாதசி வீரதமும் சுவர்க்கவாயில் திறப்பும், சைவசமயத்தார்களின் பெருமதிப்புற்ற திருவாதிரை வீரதமும், சிதம்பர தரிசனம் முதலியவைகளும் இம்மாதத்தில் ஏற்படுவதுடன், மற்ற மாதங்களைப்போலல்லாமல் பிரதிதினமும் இத்துக்கள் யாவரும் அவரவர்களின் வீடுகளையும் வீட்டு வாயில்களையும் மெழுகிக் கோலங்களால் அலங்கரித்துப் பூசனிப்பூவை மாத்திரம் வைப்பானேன் ? மற்ற புஷ்பங்களை உபயோகிக்கக்கூடாதா ?
4. தினந்தோறும் பூஜைக்கரியங்கள் நடந்துவரும் எல்லாத் தேவாலயங்களுடன், பல மாதங்களாக மூடப்பட்டேயிருந்து சிலந்திப் பூச்சியின் வலையும் கலைந்து பின்னப்படாமலிருக்கும் மற்றெல்லாக் கோவில்களிலுங்கூட இம்மாதத்தில் மாத்திரம் பிரதிதினமும் அதிகாலையில் பூஜைக்கரியங்கள் நடப்பதுடன் பஜனை கோஷ்டிகளும் பாகவதர்களும் சித்தசத்தியுடனும் பத்தி ஸரத்தையுடனும் தினம் ஊர்வலம் வருவானேன் ?
5. (அ) இம்மாத முடிவில் ஏற்படும் 1. காப்புக்கட்டு, 2. போகிபண்டிகை, 3. சங்கராந்தி பண்டிகை, 4. வாசற் பொங்கல், 5. மாட்டுப்பொங்கல், 6. ஜல்லி மாட்டு பந்தயம் என்பவைகள் என்னென்ன காரணங்களால் என்னென்ன நோக்கங்களைக் குறித்துண்டாகியவை ?
- (b) காப்புக்கட்டுக்கு வேப்பிலைக் கொத்தும், ஆவாரப்பூசின் கொத்தும், பூனைப்பூவும் மாத்திரம் வீட்டின் கூரைகளிலும் மற்ற இடங்களிலும் வைப்பானேன் ?

6. இரதசப்தமி என்றாலென்ன? அன்றையதினம் சில எருக்கர் தழைகளையும் இலந்தைப்பழங்களையும் மாத்திரம் வைத்து ஸ்நானஞ் செய்வதெதற்காக?
7. யுகாதிபண்டிகை என்ன காரணத்தாலுண்டானது? அன்றைய தினம் வேப்பங்கொழுந்தும், வெல்லமும் கலந்துபுசிப்பானேன்?
8. ஆடி பண்டிகை என்ன காரணத்தாலேற்பட்டது? அன்றைய தினம் யாவரும் தேங்காய் சுடுவதின் நோக்கம் யாது?
9. பலவிதமாகிய தேக அசௌக்கியமுள்ள சிசுக்களுக்கும், பெரி யோர்களுக்கும், சிலர் வைத்தியமுறையை அனுசரித்தோ, அல்லது மந்திர முறையை அனுசரித்தோ வேப்பிலைக்கொத்தாலும், வஸ்திரங்களின் முலைகளாலும், குச்சிகளாலும் சாந்தி செய்ய கிரூர்களை; மற்ற இலைகளாலும் வேறு வஸ்துக்களாலும் சாந்தி செய்ய வழிகளுண்டா?

ப. சுப்ரமணிய பிள்ளை,
கஞ்சண்டபுரம், காளப்பநாயக்கன்பட்டி போஸ்ட்.

துறவு—யோகம்.

(426-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு மஹா மஹிமையுடன் விளங்குவதும், ஆரியரேயன்றி மற்றவராலும் கண்டறியப்படாததும், ஆரியர்களுக்கே சிறந்த செல்வமாயுள்ளதுமான யோகத்தின் மஹிமையை அளவிட்டுக் கூறுதலெவர்க்கு மிக வரிதே. இதனைச் சிறுவயது முதல் பழகிவந்த ஆரியர்களுக்கேயன்றி மற்றெவர்க்கும் இது சித்திப்பதுமரிது. மற்றவரால் சாதிக்கமுடியாததே யாம். இக்காலத்தவர் இதனை மறந்தேவிட்டார்கள். யாரானது சிலர் அப்பியாசம் செய்துவந்தாலும் முழுமையும் நிறைவேற்றியதிற் சித்திபெற்றுப் பூர்வ மஹாத்மாக்களைப்போலப் பல கற்பங்களைக்கண்டு, மார்க்கண்டேயரைப்போல இளமை முதிராமலிருப்பது சாத்தியமாவதில்லை. ஆத்திருடி அருளிச்செய்த ஓளவையார் அம்மையவர்களே கணபதியின் அனுக்கிரகத்தாற் சித்திபெற்று முன்னாற்ற நார்பது வருஷகாலம் ஜீவித்திருந்து தேகத்தோடு கைலாசமேறினொன்று பெரியோர் உறக்கேட்டிருக்கிறோம். அதற்குப்பின் சிறந்த யோகிகள் கேட்கப்படவில்லை. காரணம் யாதோவெனில் உலகப் பொருள்களிலும், சிற்றின்பத்திலும் பிரியம் மாறாமையேயாம்.

இந்த யோகம் இருவகையாயுள்ளது. அவை ஆதாரயோகம் கிராதார யோகமென்பனவாம். யோகாப்பியாசம் செய்ய விரும்புகிறவர்கள் முதலில் ஆதார யோகத்தை யனுஷ்டித்துப் பயின்று அதிற் சித்திபெற்ற பிறகு கிராதார யோகத்தை யனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆதாரயோகத்தில் ஸைத்து நீன்றால் அதுவே கிராதார யோகமாய்விடும். சென்றுபோன

பல பல ஜன்மங்களிற் புண்ணியம்புரிந்த மஹாத்மாக்களுக்கு கிராதார யோக மெளிதிற் கைகடும். அவர்களுக்கு ஆதாரயோகம் அநாவசியமாகும்.

“ஆதார யோக கிராதார யோகமென
மீதானத் தெய்தும் விதியிரண்டே—யாதாரத்
தாக்கும் பொருளாலே யாக்கும் பொருளாமொன்
றுக்காப் பொருளே யொன்றும்.”

ஆதாரயோகம் கிராதார யோகமென்னும் இரண்டும் மோட்சத்தை யளிக்கும் மார்க்கங்களாம். மூலாதாரம் முதலாகக் கூறப்பட்ட ஆருதாரங் களிலும் ஆசிரியனால் உபதேசிக்கப்பட்ட திவ்யசொருபத்தை நிறுத்தி மனதை யதனிடத்திலேயே ஸிஸத்திருக்கச் செய்து தியானிப்பது ஆதார யோகமாம். இந்த யோகம் சித்தித்தபிறகு அவ்வாதாரங்களிற் நரிசித்த பொருளைப் பாராமல் பார்த்துத் தியானித்துக்கொண்டிருப்பது கிராதார யோகமாம்.

“ஆக்கி யொருபொருளை யாதாரத் தப்பொருளை
கோக்கி யணுவி லணுகெழிப் பார்க்கில்
இவனுகைதானெழிந்திட் டேகமா மேகத்
தவனுகை யாதார மாம்”

ஆதாரங்களில் கற்பிக்கப்பட்ட பொருளைத் தியானித்துச் சித்தி பெற்ற பின்னர் அப்பொருளைத் தனக்குள்ளே வைத்துச் சித்திக்கில் தியானிக்கிறோ மென்கிற ஸிஸவுமில்லாமல் போக அப்பொருளொன்றேயாம். இவ்வாறே தானும் சிவமும் வேறு காணப்படாம லேகமாய் நிற்பதே யாதாரயோகமாம்.

“கொண்ட தொருபொருளைக் கோடிபடக் கூறுசெயிற்
கொண்டவனு மப்பரிசே கூறுபடும்—கொண்ட
விருபொருளு மன்றியே யின்னதிது வென்னு
வொருபொருளே யாயிருக்கு முற்று.”

இவ்வாறு தியானிக்கப்படும் பொருளை அணுவினும் மண்ணிதாகப் பாவிக்க அது அவ்வாறே அணுவினும் மணுவாய் விளங்கும். அதற்குள் ணடங்கி நிற்கும் தானும் (ஜீவான்மாவும்) அவ்வாறேயாம். அவ்வாறாக் கால் இரண்டும் வேறற ஒன்றி யொருபொருளாகவே நிற்கும். இந்நிலை தான் தானே யதுவாய் அதுவே தானாய் நிற்கும் நிலையாமென்பர் கற்றறிந் தோர்.

இனி அகார உகார மகார வந்து நாதமானவை யொன்றுகூடியதும், பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேச சதாசிவர்களை அதிதேவதைகளாகவுடைய தும், பிரணவ சொருபமானது மாகிய பஞ்சாட்சரத்தைக் குருவின் மூல மாக வுபதேசம்பெற்று, மூலாதாரத்தில் அகாரத்தையும் பிரமாவையும், காரிஸ்தானத்தில் உகாரத்தையும் விஷ்ணுவையும், இருதயஸ்தானத்தில்

மகாரத்தையும் உருத்திரனையும், கண்டத்தில் விர்துவையும் மஹேஸ்வரனையும், லலாடஸ்தானத்தில் நாதத்தையும் சதாசிவத்தையும் நிறுத்திச் சுழிமுனையில் குருவுபதேசப்படி இவ்வைந்தெழுத்தையும் பிரமரந்திரம் செல்லும்படி உச்சரித்தால் சொரூபமும் அக்ஷரமும் கரைந்து நாதவடிவா வன் ஆன்மா, பிறகு நாதாந்த தரிசனத்தால் ஆன்மபோதமும் கெடும். கெடில் பரமசிவன் வெளிப்பட்டுத் தன் சொரூபத்தோடு சேர்த்து அருள் புரிவார். இது முத்தியாம். இவ்வாறு ஆதார யோகத்தை ஸ்தூல ரூக் கும, அதி ரூக் குமமாக வுபதேச முறையாலுணர்ந்து பயின்று சித்திபெற் றுக் கைவல்ய முத்திபெற்றோர் அநேகர். இதன்பிறகு நிராதாரயோகம் காணவேண்டும்.

“ஆக்கப் படாத பொருளா யனைத்தினிலும்
தாக்கித்தா னென்றோடுந் தாக்காதே—நீக்கியுடன்
நிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனும்
நிற்கை நிராதார மாம்”

ஆன்மாவினால் கற்பிக்கப்படாததாயும் எல்லாப் பொருள்களினிடத் திலும் கலந்திருந்தும் அவற்றோடு சம்பந்தப்படாததாயும், முக்திக்கு விரோதமானவற்றை விலக்கி நிற்கும் பரம்பொருளோடு தற்போதமொழி ந்து கூடி நிற்பது நிராதாரயோகமாம்.

“காண்கின்ற தோர்பொருளைக் காண்கின்ற யோகிகளே
காண்கின்றார் காட்சியறக் கண்ணுதலைக்—காண்கின்றார்
காண்பானும் காணப் படும்பொருளு மன்றியே
காண்கையினுற் கண்டனரே காண்.”

“பேசாமை பெற்றதனிற் பேசாமை கண்டனரைப்
பேசாமை செய்யும் பெரும்பெருமான்—பேசாதே
யெண்ணென்றும் வண்ண மிருக்கின்ற யோகிகள்பா
லுண்ணின்று போகா னுளன்”

ஞானத்தையே கண்ணாகக்கொண்டு சிவத்தைக் காண்கிறவர்களே யோகிகளாவார். யாவற்றையும் தனக்கு வேறுபடாததாகக் காண்கிற ஞானமயமாகவிருந்து சிவத்தை நோக்குதலால் அந்த ஞானத்தையே தனக்குச் சொரூபமாகவுடைய பரம்பொருளை யுடனே யடைந்து, அத னோடு வேற்று அபேதமாய் நிற்பார்கள். இந்த நிராதாரயோகம் நிலை பெறுதற்குப் பேசாமையாகிய மௌனயோகம் அவசியங் கொள்ளத்தக் கது. கொண்டால் அவ்வியோகம் சித்திக்கும். இவ்வாறு மௌனயோகம் பூண்டு ஞானத்திலே ஆன்மபோதமிழந்து நிலைபெற்று நிற்பதே நிராதார யோகமாம். ஈண்டுக் கூறிய ஸ்தூல சூட்சுமங்களாகிற ஆதாரயோகத்தையும், அதனைச் சாதிப்பதற்குபாயமாகக் கூறிய மந்திரயோகத்தையும், அத னுடையப்பெயர் நிராதார யோகத்தையும், அதற்குபாயமாகக் கூறிய மௌன யோகத்தையும் நல்லாசிரியனை வழிபட்டுத் தெளிந்து அந்நெறி

தவறாமல் ஒழுக்குபவரே யோகிகளென்று உலகத்தாரால் புகழப்படுவார். அவர்களே பலகோடிக் கற்பகாலங்களைக் கணப் பொழுதாகக் கண்டு கழித்துத் தாம் அழிவற்று நிற்பவராவர். இவர்களுக்குத் தெய்வத்துக்கும் பேதற் காணப்படுவதரிது. ஏனெனில் அவர்கள் பரம்பொருளோடு வேறறக்கலந்து ஒன்றி யவனே தானாய்த் தானே யவனாய்ப் பேதமறநிற்பத னாலென்க. பரம்பொருளில்லாத விடமொன்றுமில்லையாயினும் இத்தகைய யோகியர்பால் விசேஷமாய்ப் பிரகாசித்து நிற்பன். அந்த யோகிகளுக்குச் செய்யும் வழிபாடுகளெல்லாம் சிவ வழிபாடேயாம். இதனாலேயே யோகிகளை வழிபட்டுப் பலர் மகத்தான ஐசுவரியத்தையும், ஒருவருக்கு மெட்டாத மேலான பதவியையும் பெற்றார்களென்று எல்லா நூல்களுங் கூறுகின்றன. யோகத்தை யித்துடன் முடித்து எஞ்சிகின்ற மெய்த்துறவு (சந்தியாசம்) என்பதைச் சிறிது விரிப்பாம். (தொடரும்)

சிவானந்தசாகர யோகிஸ்வரர்.

யோக முற்றும்.

உப்பு.

நமது ஆனந்தனின் நண்பர்கள் யாவரும் உப்பையும் அதன் உற்பத் தியையு மறிந்திருந்தாலும், அதிலோர் விசேஷித்த தன்மை அமைந்திருப் பதால் என் சிற்றறிவிந்கெட்டியவாறு இவ்வியாசத்தை யெழுதத் துணிந் துள்ளேன்.

இவ்வுலகின்கண்ணே தோன்றும் விளை பொருட்களுள் உப்பு மொன்று. இது மூன்றெழுத்தாலாகிய ஓர் பெயர்ச்சொல். கடல்நீரில் ஆதித்த கிரணங்கள் தாக்குவதனால் அதிலுள்ள அணுக்கள் யாவுமொன் ருய்ச் சேர்ந்து கட்டியாக மாறுவதினாலே உப்பு உண்டாகிறது. ஜனங் கள் கடல்நீரைப் பாத்திகட்டி மறித்து சூரியகிரணத்தினுதவியினால் உப் பைச் செய்கை பண்ணுகிறார்கள். சில இடங்களிற் தானாகவே விளைவது மூண்டு.

இவன் ஓர் எளிமையான இடத்தில் உற்பத்தியானாலும் சமஸ்தகோடி ஜனங்களுக்கும் ஓர் நண்பன்போலத் தோன்றுகிறான். இவன் உலகி லுள்ள யாவருக்கும் ஞான உபதேசம் செய்யும் ஓர் மௌனகுருபோலவும், தன்னை அண்டினோரைக் காக்கும் மண்டலாதிபனை ஒப்பவும், சகல சிவான் மாக்களுக்கும் ஓர் பரோபகாரியாகவு மிருக்கிறான். இவனுடைய மேன் மையை உற்றுணர்ந்த வோர் ஞானி, மனிதரின் உன்னத நிலையை யெடுத்திப் பேசுமிடத்து, தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த ஜனங்களையும், தமது சேஷப் பிள்ளைகளையும் பார்த்து, “நீங்கள் உலகத்திற்கு உப்பா யிருக்கிறீர்கள்” என்று கூறினர். அறுசுவைகளுள்ளொருகிய வுவர்ப்புச் சுவையைக் கொடுப்பது இவ்வுப்பே. நமதுணவுடன் இனிப்புப்புகிப்பாகிய எந்த விதமான சுவையைச் சேர்த்தாலும், உவர்ப்பாகிய சுவையில்லாவிட்டால்

அது எவ்வளவு உருசியைத் தராது. “உப்பில்லாப்பண்டத்தைக் குப்பையிலேபோடு” என்ற பழமொழி இதனாலேயே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுள் உப்பு சிரேஷ்டமா யிருப்பதுபோலவே, மனுஷனும் கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எழுவகைச் சிருஷ்டிகளுள் அதிசிரேஷ்டமுடையவனாயிருக்கிறான். உப்பானது சாரமற்றுப் போனாலொன்றிற்குமுதலாவது. அப்படியே மனுஷனும், ஐம்புவலவையிலகப்பட்ட செத்து அற்றுப்போகும்போது தனக்கும் பிறருக்கும் அப்பிரயோசனமுடையவனாகிறான். உப்பே உணவிற்கு உருசியைக் கொடுக்கிறது; அது போலவே மனுஷனும் உலகத்திற்கு உப்பைப்போலவிற்குகிறான். உலகத்தைச் சிறப்பித்து வருகிறவன் மனுஷனே. உலகத்திற் தற்போது காணப்படும், நாகரீகம், சீர்திருத்தம் யாவும், மனுஷனது முயற்சியே.

உப்பிலே விசேஷித்த இரண்டு குணங்களுண்டு. ஒன்று தானழிந்தாலும் தன் சுவை கெடாமலிருப்பது. மற்றது தானழிந்து மற்றவர்களுக்குப் பிரயோசனப்படுவது. இவ்விரு இலட்சணங்களுமே உப்பின் மேன்மைக்குக் காரணங்களாயிருக்கின்றன. ஒரு கட்டி உப்பைத் தண்ணீரில் போடும்போது அதன் உருக்குலைந்து தண்ணீர் மயமாகிறது. ஒரு பதம் கெடத்தக்க வஸ்துவின்மேல் உப்பைப்போட்டு வைத்தால், அது பதங்கெடாதபடி காக்கப்படுகிறது. “தன்னைத்தான் தியாகஞ் செய்தல்” (Self sacrifice) என்னும் சிறந்த லட்சணத்தை மற்ற எந்தவஸ்துவிலும் பார்க்க உப்பிலேயே நாம் தெளிவாய்க் கற்றுக்கொள்ளலாம். சுயமதிப்பிழந்திருக்கும் இந்தியராகிய நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய சிறந்த இலட்சணம் உப்பிடத்திலேயே யிருக்கிறது. ஒருவன் உலகில் மேலான நிலையை யடையவேண்டுமானால் “தன்னைத்தான் தத்தம் செய்தல்” (Self Sacrifice) என்னும் சிறந்த இலட்சணத்தைப் பொருத்தினவனாயிருத்தல் அவசியம். “மகான்” என்னும் பெயரைக் கார்தியடிகள் இதன் மூலமாகவே யடைந்துகொண்டார். இந்தியா சுயராஜ்யம் பெறவேண்டுமானால், யாவரும் இச்சிறந்த குணத்தைத் தங்களில் விருத்தியாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே அம்மகானின் போதனையும் சாதனையுமாகும். அமெரிக்காவிலுள்ள அடிமைகள் சுயாதீனமடைவதற்கு இச்சிறந்த இலட்சணத்தை ஆபரணமாகவுடைய ஆபிரகாம் லிங்கன் (Abraham Lincoln) முதலிய மகான்களே காலாயிருந்தனர். முன்னோன்றிய ஞானிகளிலொருவராகிய இயேசுகிறிஸ்து, “ஒருவன் முதல்வனாயிருக்க விரும்பினால், அவன் மற்றவர்களுக்கு ஊழியக்காரனாயிருக்கக்கடவன்” என்று கூறியது வாஸ்தவமே. ஒரு வித்து முளைத்து மாமாகவேண்டுமானால் அது முதலாவது நிலத்திற் சாகவேண்டும். சாகாவிட்டால் அது தன்னில்தானே பிரயோசனமற்றதாயிருக்கும். தன்னுருக்கெடும்பொழுது ஒரு அழகான பூண்டைப் பிறப்பிக்கிறது. அப்படியே ஒரு இரும்புத்துண்டைக் கொல்லனுலையிடும்போது, அதனுருக்குலைகிறது. அதன்மூலம் பிரயோசனமான பல ஆயுதங்கள் அடிக்கப்படுகின்

றன. அவ்வாறே சகல காரியங்களுக்கும் “தன்னைத்தான் தியாகம் செய்தல்” என்னும் குணம் ஓர் ஊற்றாயிருக்கிறது.

“தன்னைத் தான் தியாகஞ் செய்தல்” என்ற நதி தனக்கிஷ்டமான இடத்திலோடி தன்னைச் சுற்றியுள்ள புல், பூண்டு, விருட்சம் முதலியவற்றைச் செழிப்பியாதபடி, சுயநயம் (Selfishness) என்னும் வரம்பு அதைத் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இச்சுயநயம் மனுஷனுடைய தீய குணங்களுக்கு ஓர் ஊற்றும் காரணமுமாயிருக்கிறது. பெருமை, பொருமை, கோபம், பிரிவினை முதலிய தீக்குணங்கள் இக்கசப்பான ஊற்றிலிருந்தே உற்பத்தியாகின்றன. இதுவே எல்லாத் தீங்குக்கும் வேர். இத்தியாவிற்கு காணப்படக் கூடிய பிறழ்வுகள், மதபேதம், முதலிய பேதங்கள் இதன் பின்னாலே. இக்குணம் சகலமனுஷரிடத்திலுமிருக்கிறது. “தன்னைத்தான் தியாகம் செய்தல்” என்ற ஆறு சுயநயம் என்னும் வரம்பை யுடைத்துப்பாயவேண்டுமானால் அன்பு (Love) என்னும் பேராறு இதனுடன் வந்து கலக்கவேண்டும். அன்பே மனுஷனை உலகத்திற்கு உப்பைப்போற் சேலிக்கப்பண்ணும். சாரமுள்ள உப்பே மனுஷனுக்குப் பிரயோசனப்படும். அப்படியே அன்பினால் சாரமேற்றப்பட்ட மனுஷனே உலகத்திற்குப் பிரயோசனமுடையவனாயிருப்பான். திருக்குறளில் அன்பின் சிறப்பைக் குறித்துப் பேசியிருக்கிறது.

“அன்பிலாரொல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்

என்பு முரியர் பிறர்க்கு”

என்று “தன்னைத் தான் தியாகஞ் செய்தல்” என்னும் சுபாபத்திற்கு அன்பு எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஒருவருக் கிடக்கண்வருங்கால் அதனைக் கண்ணுற்று மனமகிழ்ந்து விலகி ஓடாமல், அவர்களிடஞ் சென்று போதிய வுதவிசெய்தல்வேண்டும். தன்னை நேசிக்குமாப்போல் பிறரை நேசித்து தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைக் காத்து நடப்பவனே மானிட ஜன்மமெடுத்ததின் பயனையடைவான். எவனொருவனுக்குச் சேவகாருண்யமுண்டோ அவனே உப்பைப் போல் கரைந்து மற்றவர்களுக்குப் பிரயோசனப்படுவான்.

பாரதமாதாவின் புத்திர புத்திரிகளே! அன்பெனும் சிறந்த லட்சணத்தை நாம் பெற்று உப்பைப்போல நாம் உலகத்திற் சேலிக்கவேண்டுமாயின், அன்புச் சொருபியாகிய கடவுளோடு ஐக்கியப்பட்டுச் சேலிக்கவேண்டும். ஆகையால் நாம் உலகிற் பிரயோசனப்படுமாறு சேலித்து பரத்தாமனின் பாதகமலங்களை யடையவேண்டுமாயின் உப்பின் விசேஷத் தன்மைகளைக் கவனித்து நடக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். அவண்ணம் நடக்கக் கருணையால் கடல் கருணை புரிவாராக.

வே. பொன்னையா,

பட்டணம், யாழ்ப்பாணம்.

பகவத்கீதை வசனம்.

(433-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இத்தகைய நிலையில் நிற்கும் யோகிகள், கொடிய பகைவர் தம்மை வேல் முதலிய ஆயுதங்களால் துன்புறுத்தினும், தீக்ஷணியமான நஞ்சை யுடைய கொடிய நாகம் தீண்டினும் எதற்கும் அஞ்சமாட்டார்கள். சர்வ விருத்திகளுமொழிந்த அச்சமாதியின்கண்ணே அவர்களடைந்துள்ள நிலை நிரதிகையானந்தமேயாகும். அந்த நிலையில் அவர்களுக்கு யாவும் பிரம்மா னந்தமயமே.

அத்தகைய யோகம் எவ்வித உபாயத்தால் அப்பியாசிக்கத்தக்கது? என்று அர்ச்சுனன் வினவ, நீலமேக சொரூபியாகிய கிருஷ்ணபகவான் அவ்வுபாயத்தை யருளிச்செய்கின்றார் :—

ஏ அர்ச்சுனா! சங்கற்பத்தினால் எழானின்ற சர்வ காமங்களையும் அவற்றின் வாசனைகளோடு கூட பரித்தியாகம் செய்து, இந்திரியங்களை விஷயங்களில் செல்லவொட்டாது தடுத்து, மனதை யப்பறம்போகவொட்டாமல் பிரத்யகான்மாவினிடத்தில் நிலைக்கச் செய்வாய்.

நேத்திராதி யிந்திரியவாயிலாய்ப் புறம்போந்து நாமரூப விஷயங்களில் சஞ்சரிக்கும் மனதை உபாயமாய் அந்தர்முகத்திலிழுத்து, கேவலமாகிய நித்திரையடையாதபடி பிரத்யகாத்மாவின்கண் நிலைக்கச்செய்து, சித்தம் சற்றும் சலிக்காது வைக்கும் அப்பியாசத்தையே செய்வாயாக.

[மனம் இந்திரியவாயிலாகப் புறம்போந்து நாமரூபங்களாகிய விஷயங்களைப் பற்றுவதும், நாமரூபமான அனான்ம பதார்த்தங்களைச் சிந்திப்பதுமாகிய இவை சுகலம் என்னப்படும். மனதைச் சுகலாவல்தையடையாதபடி தடுத்து இலயப்படுத்தும்போது தன் நிலைமற்று சுழுத்தி மூடிக் கொள்ளுதல் கேவலம். இந்தச் சுகல கேவலங்களிற் றும் ஞானயோகம் கைகூடற்கு விக்ஷிணங்களாமாதலின் சுகல கேவலங்கள் தாக்காதபடி மனம் பிரத்யகான்மாவில் இலயிக்கச் செய்யவேண்டும். அப்போது தான் ஆன்ம தரிசனம் கிட்டும். இச்சுகல கேவலங்களையே முறையே பகல் இரவென்று, நினைப்பு மறப்பென்றும் தூல்கள் கூறும். ஆதலின் சுகலகேவலங்களற்ற நிலையை, நினைப்பு மறப்பற்ற விடமென்றும், இராப்பகலற்ற விடமென்றும் கூறுப.

இவ்வாறு மனதை யிந்திரியங்களின் வழிச் செல்லாது தடுத்து சுகல கேவலங்களற்ற நிலையில் நிறுத்தினால்தான் அருள் கிட்டும் என்பதை ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் பின்வருமாறு அருளியிருக்கிறார் :—

“அராப்புனை வேணியன் சேயருன் வேண்டு மவிழந்த வன்பாற்
குராப்புனை தண்டையர் தாடொழல் வேண்டு கொடிய வைவர்
பராக்கதல் வேண்டும் மனமும் பதைப்பற வேண்டு மென்று
விடாப்பக லந்த விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே.

(கந்தாலங்காரம்.)

மறவா நினையா மௌனத் திருக்கிற்
பிறவா நிறவார் பினை.

(ஒளவைக்குறள்.)

இந்த நிலையில் சித்தம் சற்றும் சலனமின்றி சாக்கிரத்திலுமட்டும் அதாவது தன்னிலையை மறவாதுமட்டி மிருக்கவேண்டும். சலித்தலாவது சிந்தித்தல்—சமாதி நிலையின் சுகத்தை எதிரிட்டு நோக்குதல், இப்போது நாம் எவ்வளவுகாலமாகச் சமாதிநிலையிலிருக்கிறோம் என்று நினைத்தல் முதலியவைகளாம்—இத்தோஷங்களால் சுகலம் தோன்றி நிஷ்டைகெடும்—சுகலம் உண்டாகாவிடிலும், மனதையிரண்டிலும் செல்லவொட்டாது தடுத்தும் சித்தம் அந்நிலையை யெதிரிட்டுணர்ந்துகொண்டிருக்கின், சித்தம் நடுநிலையில் நிற்குமன்றி ஆன்ம சாஷ்ணாத்காரமடையாது. ஆதலின் சித்தம் சலனமற்று நிற்கல்வேண்டும். சித்தம் இவ்வாறு நிற்கும் நிலையே தானற்ற நிலை.

“நீயற்ற வந்நிலையே கிடையதி னீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே—போயற்
நிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சம்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா.”

(தாயுமானவர்.)

(பகவான் இத்தகைய யோகி யடையும் ஆனந்தத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்.)

ஏ பார்த்த! சுகல கேவலங்களற்ற தெளிந்த சித்தத்தையுடையவனாய் தன்னிலையன்றி வேறு கற்பிதமற்றவனாய் இத்தேகத்திலிருந்தே இதற்கு விலக்ஷணமான பிரமத்தையடைந்து ஆருடனாய் நிற்கும் சேவன் முத்தன் நிரதிகையானந்தத்தையடைவன்.

இந்த யோகத்தில் எப்போதும் நிலைத்து நிற்பவன் என்று மழியாத இன்பத்தினை அநாயாசமாகவே யநுபவியாநிற்பன். அத்தகையோன் சர்வ பூதங்களையும் தன் ஆன்மாவினிடத்தும், சர்வபூதங்களிலும் தன் ஆன்மாவையும் காண்பான். (அதாவது தானாகிய ஆன்மா யாவற்றிலும் வியாபித்திருப்பதாகவும், சுகலமும் ஆன்மாவிலிருப்பதாகவும் அபேதமாய்க் காண்பான். யாவும் தானாகவும் தன்னையன்றி இரண்டாவதொன் நிலை யென்றும் காண்பான்.)

முன்பு, தேவர்களின் பகைவர்களாகிய அசுரர்களைச் சங்கரித்த கிரீடி எந்த யோகி புருஷன் சர்வ வலகங்களிலும் பரமேசுரனான என்னையும், என்னில் எல்லா வலகங்களையும் அபேதமாகக் காண்கின்றானோ அவனுக்கு நான் அன்னியமன்று; அவனும் எனக்கன்னியமன்று.

எந்த யோகி புருடன் சர்வ பூதங்களிலு முள்ள தப்பத இலக்ஷியார்த்தமாகிய என்னைத் துவம்பத இலக்ஷியார்த்தமாகிய தன்னோடு அபேதமென நிச்சயித்து அனுபவிக்கிறானோ, அந்த யோகி புருடன் எத்தகைய விவகாரங்களைச் செய்யினும் நான் அவனாகின்றேன் என்று ஐயமற்ற அறிவாயாக. (இது சாமவேதம் சாந்தோக்கிய உபநிடத மகாவாக்கியமாகிய “தத்துவமசி” என்பதன் பொருளாகும்.)

ஏ பார்த்த! எந்த யோகிபுருடன் அந்நிய உயிர்களின் சுகதுக்கங்களைத் தான் அனுபவிப்பதுபோல் சமமாய்ப் பார்க்கின்றானோ அந்த யோகி மேலானவனாகும்.

[இதுவே சேவகாருண்யம் என்பதன் பூரண அர்த்தம். எவ்வகைச் சன்மமெடுத்தபோதிலும் அததற்கு அததன் ஜீவன்மேல் மிகப் பிரியமே. மனிதன் கழுதையை மிக அலக்ஷியமான பிராணியெனக் கருதுகிறான்.

உண்மையில் மனிதனுக்குத் தன் உயிர் எவ்வளவு இனிமையாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதுபோலவே கழுதைக்கும் அதன் உயிர் அவ்வளவு இனிமையாகவே தோன்றும். இது மாயையின் இரகசியங்களிலொன்றாகிய இயற்கையாகும். ஆதலின் எல்லா உயிர்களையும் நம்முயிரெனவே கருதல் வேண்டும் என்பது விதி.

“எவ்வுயிர்த் திரளு முலகி லென்னுயி
ரெனக்கு ஹைந்துருகி நன்மையாய்

* * * * * என்றும்,

“எவ்வுயிருத் தன்னுயிர்போ லெண்ணுத் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நானோ”

என்றும் தாயுமான சுவாமிகள் கூறியருளினார்.]

(மனதின் கஞ்சல சபாவத்தால் எல்லா உயிர்களையும் சமமாகப் பார்க்கத் தன்னால் இயலாமைப்பற்றிப் பார்த்தன் வினவுகிறான்.)

அரீக்ஷன் :—“ஏ பார்த்தாமா ! யோகி புருஷன் எல்லா உயிர்களையும் சமமாகப் பார்க்கவேண்டுமென வருளினீர். ஆனால் இம்மனமானது மிகச் சஞ்சல சபாவமுடையதாய் சரீரேந்திரியங்களைக் கலங்கச் செய்துவிடுகின்றது. பலம்பொருத்தி இம்மனத்தை ஸ்ரணநேரமேனும் ஒரு நிலையில் சிறுத்துவது முடியாத காரியமெனத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் இம்மனதை சிறுத்துதல் வாயுவை சிறுத்துதலுக்குச் சமானமாகுமெனக் கருதுகிறேன்” என்றான். (தொடரும்)

கீடன்.

கருதாமற் கருமங்கள் முடிக்கவேண்டாம்.

இப்பூவுலகின் கண் மாந்தர் செய்யத்தக்க காரியங்கள் பல உள. அவைகளை இடம், பொருள், எவல், காலம் முதலியவற்றை நன்றாயறிந்து செயல்வேண்டும். ஒரு தொழிலைப் புதிதாய் ஆரம்பிக்கும் முன்னம் அதைத் தீர்க்கமாய் ஒருமுறைக் கிருமறை, அல்லது அநேக முறை யோசித்துப் பிறகு செய்யத் துணிதல்வேண்டும். துணிந்து செய்துவிட்டுப் பிறகு அதனுடைய நற்பயனோ துர்ப்பயனோ பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று முன்பின் யோசியாமல் செய்துவிட்டுப் பிறகு கஷ்டப்பட்டு, நான்குபேர் சிரிக்க உடலெடுப்பதா மனித வாழ்வு! ஒரு காரியத்தில் புருந்தால் கட்டாயமாய் அநேக இடையூறுகள் தோன்றும். அவற்றை யெல்லாம் கடந்து, தான் கொண்ட முடிவிற்கே வந்து நிலைப்படுத்தவேண்டும்; ஆடம்பரமாக ஆரம்பித்து இரண்டு நாட்களில் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய் விடுவதைப் பார்க்கிலும் “தோன்றலிற் தோன்றாமென்று” அன்றோ! பாமரர் இதைத் தெரிந்துகொள்ளாதிருப்பதைப்பற்றி நமக்கு வருத்தமில். ஐயோ! கற்றறிந்த சிகாமணிகள் கூட, தெரிந்தோ அல்லது வேண்டுமென்றோ,

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்

எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு”

என்ற நாயனார் அமுதவாக்கினை அலட்சியப்படுத்துகிறதற்கே வருந்துகிறோம்.

ஆனந்த நேயச் செல்வர்கள்! இப்பொழுது நாம் இதை வரைய யாது காரணமெனின், சென்ற வைகாசிப் ஆனந்தனில் சந்தா நேயர்களில் பிரச்சியாதிபெற்ற ஒருவரால் “துண்ணிய கருமமுமெண்ணித் துணி” என்ற தலைப்பின்கீழ் வரையப்பட்டதை நேயர்களையெல்லாம் கண்ணுந்

கருதாமற் கருமங்கள் முடிக்கவேண்டாம் 475

நிருப்பீர்கள். அதைப்போலவே இத்தென்றாட்டின்கண் இன்னுமொன்று கிகழ்ந்தவாறு மொழிவாம்.

நண்பர் சொல்லிய ‘தமிழ்பிமானி’யின் மாணேஜர் எம்மிடத்தில் எம்மாதிரி நடந்துகொண்டார் என்பதை ஒரு வார்த்தையில் சொல்லி விட்டு, மேலே யாம் இன்னொருவரால் அடைந்த கஷ்டத்தையும் நம் ஆனந்தன் வாயிலாக வெளியிட்டு ஆற்றிக்கொள்கிறேன்.

என் விலாசத்தையும் பெயரையும் ‘தமிழ்பிமானி’யின் மாணேஜர் பெயர் பெற்ற ஆனந்தனின் மூலமாகத்தான் கெளரிகிருப்பாரென்று உறுதியாகச் சொல்வேன். அன்னவர் அம்பாசமுத்திரத்தினின்று 19-12-20ல் ஓர் கடிதம் எழுதினர். அதில் சிறியேனை விஷயத்தானம் புரியவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கிணங்கி ஏதோ என் சிறற்றி விந்தெட்டியவாறு ஓர் வியாசமும் ஓர் பதில் கடிதமும் எழுதியனுப்பினேன். பிறகு மாதிரி சஞ்சிகை யொன்றனுப்பினார். அதோடு முற்றுப் பெற்றது. அவர் என்னைச் சந்தாதாரர்களைச் சேர்க்கச்சொல்லவுமில்லை; ஆகையால் யானும் செய்யவுமில்லை.

அம்பா சமுத்திரத்திற்கும், மணற்பாறைக்கும் எவ்வளவு தூரமோ யான் அறிகிலேன். ஏனெனில் இக்காற்று அங்கேயும் அடித்ததுபோலும் 29-7-21ல் “ரஞ்சிதம்” பத்திரிகாசிரியரும், மாணேஜருமான மா-நா-ஸ்ரீ K. N. நாராயணசாமி பிள்ளை என்பவர் என் விலாசத்திற்கு ஓர் கடிதம் அனுப்பினார். அதில் 15-8-1921 முதல் ‘ரஞ்சிதம்’ என்ற ஓர் மாதாந்திரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை வெளியிடப்போவதாயும், அதில் அருமையான விஷயங்கள், பல பண்டிதர்களால் வெளியிடப்போவதாயும், அதற்கு வருட சந்தா ரூ. 1-8-0 ஆகவும், அதற்கு நான் ஒரு சந்தாதாரராய்ச் சேரவும், என்னையாவது, அல்லது வேறொருவரையாவது அப்பத்திரிக்கைக்கு மதராசில் ஏஜெண்டாயிருக்கவேண்டியும், உடனே பதில் எழுதினால், 20 ஆர்டர் கொண்ட புஸ்தகம் ஒன்றும், நேசசும் அனுப்புவதாயும் பிறகு ரூ. 5 கமிஷன் எடுத்துக்கொண்டு வசூலித்த பணத்தை அனுப்பும்படியும், அதோடு வியாசம் ஒன்றெழுதியனுப்பும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கு நான் உபசார பதில் எழுதினேன். அவர் 16-8-21ல் “நாங்கள் வரைந்த விசித்தரம்” “செயல்” என்னும் வியாசமும் வந்து சேர்ந்தன. அதைப் பிரசுரிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். மதராஸில் தங்களைத் தவிர சந்தா நேயராவது ஏஜெண்டாவது கிடையாது. ஆகையால் இத்துடன் தங்கள் பேருக்கு 20 ஆர்டர் கொண்ட மனுப்புஸ்தகம் இரண்டும் நேசசும் அனுப்பிவிருக்கிறேன். நாங்களே அவைகளைப் பூர்த்தி செய்தாவது அல்லது யாரையாவது ஏஜெண்டாக நியமனம் செய்தாவது ரூ. 10 கமிஷன் எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியையும் பூர்த்தியான புஸ்தகத்தையும் அனுப்பிவைக்கவும், தங்களை ஏஜெண்டாய் எடுத்துக்கொண்டதால் முதலாவது சஞ்சிகையிலிருந்து தங்களை ஏஜெண்டென்று பிரசுரித்தம் செய்யப்படும்.” என்று வரைந்தார்.

நேயர்களே! தமிழ்ப் பாஷை என்பது இந்நாட்டில் இன்னும் உயிதோடு உலாவி வருகின்றதா என்று அபிசயப்பட்டுக்கொண்டிருக்குந் தருணம் “ஆம்” என்று பதில் சொல்வதுபோல் நம் ஆனந்தன் உலாவி வருகிறான். இதைப்போலவே, தமிழ்பிமானி, ரஞ்சிதம் முதலான பத்திரிகைகள் வெளிவர முயன்றால், அவைகளுக்கு நம்மாலியன்றவளவு உதவிபுரிய வேண்டாமா? அதனால் உண்டோ இல்லையோ என்ற தமிழிற்கும் நம் பாரதமாதாவிற்கும் அற்ப நன்றி செலுத்தினவர்களாக மாட்டோமா?

உலகிலிருக்கும் அறிவாளிகளையும், செல்வவந்தர்களையும் விட்டுவிட்டு எம்மைப்போன்ற எளியோரையும் ஓர் பொருட்படுத்தி பத்திரிகாசிரியர் “தாங்கள் நமது சஞ்சிகைக்கு உதவி புரியவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டால் அதற்குப் பின் வாங்குவதா? நாம் என்னகொடுத்து விடப் போகிறோம்; பணமா, காசா? சொற்பதே கஷ்டமும் பேரொ ஓட்டும் வேலைதானே! உன்னத நிலையை யடைந்திருக்கும் பாஷைக்கு நாம் செய்ய வேண்டியவை யொன்றுமில்லை. செய்ய இயலும் இயலா — அந்தோ நம் தாய்ப்பாஷை சுண்ணிதிகை அடைந்து கொண்டிருக்குஞ் சமயம் இச்சிறிய உபகாரமாவது செய்ய நம்மைக் கடவுள் குறிப்பிட்டாரே என்று சந்தோஷிக்கொண்டேன்.

மறுதபாலில் நோசுகளும், ஆர்டர்பாரங்களும் வந்துசேர்ந்தன. வேறொன்றுஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. என்னால் செய்யவேண்டியவை செய்தேன். கமிஷன் பற்றித் தொந்தரவு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டா மென்று பதிலளித்து சந்தாக்களைச் சேர்த்தனுப்பினேன்.

அக்டோபர்மீ சஞ்சிகைகளை நவம்பர்மீ அனுப்பிவைத்தார். அவை களை சந்தாதாரர்களுக்கு நானே முறைப்படி நேரில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து, பத்திராதிபருக்கு, அடுத்த சஞ்சிகையிலிருந்து அவரவர்களு டைய விலாசத்திற்கு அனுப்பும்படி எழுதிவிட்டேன். இவ்வளவுதான் அதன் விவகாரம். அன்றுமுதல் இன்றையவரையிலும் ஒரு சஞ்சிகையும் வரவில்லை. யாம் எழுதிய கடிதங்கள் ஒன்றிற்காவது பதிலுமில்லை. சந்தா தாரர்கள் நம்மை நெருக்கினார்கள். நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கிறது. நல்லது செய்யப்போய்க் கெட்டதுவந்து நேர்ந்தது. யாரை நோவது? கடைசியில் என் கையினின்று கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று. நேயர்களே! சஞ்சிகையை நிறுத்திவிட்டால் வருவித்தபணத்தைத் திரு ப்பி அனுப்பிவிடவேண்டுமென்பது பத்திராதிபருக்குத் தெரியாததல்ல. ஆனால் அவர் என்ன எண்ணமோ? கடலாழத்தைக் காணலாகும், நெஞ் சாழத்தைக் மனதில் காண வியலுமோ!

இவ்விதம் நம்பி மோசம் போனவர்களில் நான் ஒருவன் தான் என்று இதிகாசம் சுமாவிருந்தேன். எம்மைப்போலவே நமது நண்பரும் அடைந்த நஷ்டத்திற்காக எம்மைவிட அவருக்காக வருத்தப்படுகிறேன். தமிழிற்கு உறைவிடமான தென்தேசத்தில் இவ்வாறு தமிழின் பெயரைச் சொல்லிப் பிழைக்கிறார்களே என்பதுதான் ஆச்சரியப்படத்தக்க விஷயம்.

நேயர்களே! “தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்—தோன்ற விற் றோன்றாம நன்று”—என்றவாறு ஆனந்தனின் தக்க புகழைப்பற்றி யான் எடுத்துரைக்கவல்லேனல்லேன். ஆனால் ஆனந்தன் எதற்கும் இரண் டாவதல்ல என்பதை மாத்திரம் தீர்க்கமாய்ச் சொல்வேன். இனி எந்த நாட்டுச் சஞ்சிகையின் விஷயத்திலும் துழைவதில்லை. உழைத்தால் இனி ஆனந்தனுக்கேதான் உழைப்பது என்று முடிவு செய்துகொண்டேன். இன்று முதல்வருடா வருடம் ஒருசந்தாவையேனும் கட்டாயம் சேர்க்கா மல் விடுவதில்லையென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டேன். நீங்களும் அதே மாதிரி செய்வீர்களென்று மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சஞ்சிகை யின் ஷுபேவிருந்தியும், பாவலுமே தேசபிரபல விருந்திக்குக் காரணம். நாம் செய்யக்கூடிய தொண்டு இச்சிறிய தொண்டே யாம்.

மாதம் ஒருமுறை வரும் ஆனந்தனை இருமுறை வெளிவர எல்லோரும் முயற்சி செய்யவேண்டும். பத்திராதிபர் சந்தாவை இரட்டிப்புச் செய்யுங்

கோருகிறோம். இதைப்பற்றி நாம் முன்னமேயே பத்திராதிபரை வேண் டிக்கொண்டோம். வேறொரு தென்னாட்சிச் சஞ்சிகை ஜோலி இனி நமக்கு வேண்டாம்.

பரிவா யெனக்குநீ யறிவிக்க வந்ததே

பரிபாக கால மல்லோ

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற

கிறைகின்ற பரிபூர னுணந்தமே.

பூ. அமிர்தலிங்கம்,

2,112 தம்புசெட்டி தெரு, மதராஸ்.

தற்ப்பு:—நமது நண்பர் நன்மைசெய்யப்போய் வருத்தமடைய நேர்ந்ததற்காக மிகவும் விசனிக்கிறோம்.

நமது நண்பர் ஆனந்தனை மாதயிருமுறையாக்க விரும்புகிறார். இவ் வாறு பத்திரிகைகளின் அருமையையும், பயனையும் அறிந்து அவற்றை ஆதரிக்க விரும்பும் அறிவாளிகளாகிய அபிமானிகள் மிகச் சிலரே யுனர். நம்மவர் நாடகம், பயாஸ்கோப், வேடிக்கை இவைகளுக்கு வாரம் ரூபா 1, 2, 8 கூடச் செலவு செய்வார்கள். இத்தகைய தேச ஸேஷமத்தையும் தாய்ப் பாஷாபி விர்த்தியையும் பொறுத்த விஷயத்திற்கு வருடத்திற் கொரு முறை 2 ரூபா கொடுத்து நன்மைபெறப் பிரியமற்றவர்களாக விருக்கிறார்கள்.

நம் சந்தா நேயர்களில் பாதிப்பேர்—பத்தாயிரம்பேர்—மட்டுமேனும் வருடசந்தா ரூ. 1-8-0 ஆகக் கட்டச் சம்மதித்தால் நாம் உடனே மாதம் இருமுறை வெளியிடாவிடினும் சஞ்சிகையை 10 வது ஆண்டு ஆரம்ப முதல் 6௫ பக்கங்களுடன் வெளியிட ஆவலுடையோம். பத்திரிகாசிரியர்.

முக்கிய அறிவிப்பு.

சந்தாதாரர்களின் விலாசங்கள் அச்சடித்து வைத்திருந்த பிரதிக எனைத்தும் ஆய்விட்டபடியால், 9-வது ஆண்டு தொடங்கி மறுபடி அச் சியற்றப்படவேண்டுமாதலின் உடனே ஆடிமாதம் 10, 15 தேதிகளுக்குள் பணம் அனுப்பிவிடுகிறவர்களுக்கும் வி. பி. வந்தவுடனே பணங்கட்டிப் பெற்றுக்கொள்கிறவர்களுக்குமே பழைய நம்பர் நிலைக்கும், பிறகு பணம் அனுப்புகிறவர்களுக்கும் வி. பி. யை வாபீஸ்செய்து பிறகு சேருகிறவர் களுக்கும் புது நம்பர்கள் கொடுத்து வரப்படும். ஆதலின் சீக்கிரம் சந்தாவைச் செலுத்திவிட்டால் பழைய நம்பரையே சுலபமாகக் கடிதங் களில் குறிக்க அனுசலமாக விருக்கும். பத்திராதிபர்.

தபால் கொள்ளைக்காரர்கள்.

(438-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இரவணப்பன் உடனே தன் ஊருக்குச் சென்று விசாரித்தபோது, அவனை வடநாட்டிலிருந்து ஒரு வாலிபன் வந்து மணம் செய்துகொண்டு போய் விட்டதாய்க் கேள்விப்பட்டான். அவ்வாலிபன் இவனில் பாதி செல்வம் கூட இல்லாதவனென்றும் தெரிந்தது.

இப்போது அவன் மனநிலைமை மிக்க கலவரத்தில் வந்துவிட்டது. பாதி பித்தம் பிடித்தவனுய்விட்டான். எல்லா உலக விவகாரமும் மறந் துவிட்டான். தான் காதலித்த கன்னிகையை மணம்புரிந்துகொண்ட வன்மேல் வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஒரே பிடிவாதம்

அவன் மனதில் நிலையாவிட்டது. அதற்காகவே தன் செல்வத்தையும் தன் முயற்சி முழுவதையும் உபயோகிப்பதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். இதே எண்ணத்தோடு அவன் தன் தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

தன் நாட்டை விட்டு வெளிப்பட்ட இரவணப்பன் வடதேசம் சென்று பல விடங்களிலேந்து திரிந்து கடைசியில் கமலாம்பாள் வசிக்குமிடத்தைக் கண்டுகொண்டான். இனி தன் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதே அவன் வேலை. அச்சமயம் கமலாம்பாள் முதல் குழந்தை யொரு பெண்குழந்தை பெற்றிருக்கிறாள். அப்போது அப்பெண்ணுக்கு ஐந்து வயதாயிற்று.

இரவணப்பன் ஒருநாள் இரவு அவர்கள் வீட்டிற்குள் புகுந்து அக் குழந்தை தொட்டிலில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கையில் அதைக் களவாடிக்கொண்டுபோய் நவீனபுரியிலுள்ள மார்க்கப்பது என்ற ஒரு ஷோட்டல்காரனிடம் வளர்க்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டான். அதுமுதல் அவன் தன் கண்ணோக்கத்தை விடாமல் வைத்திருந்தான். இதோ விருக்கிறதே கோமளவல்லி என்ற பெண் இதுதான் அப்பெண்” என்றான்.

அதுவரையில் மிக்க வியப்போடு யாவும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கோமளவல்லி அன்மொழிகளைக் கேட்டதே ஆத்திரத்தோடு ஒடிப்போய் இரங்கநாதனிடம் முழங்காற் படியிட்டு, “அய்யா! அய்யா! உனக்கு என் தாய்தந்தையர் தெரியும். அவர்கள் பெயரென்ன? நான் யார்? உண்மையில் நான் யார்? தயவு செய்து கூறும்” என்றான்.

இரங்கநாதன் “சற்று பொறுமையாய்க் கேள் யாவும் கூறிவிடுகிறேன். என் காலம் மிகக் கொஞ்சமே யிருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டுக் கதையைத் தொடங்கினான்.

அவனுடைய வஞ்சனை யொருவித திருப்தியடைந்தது. எவ்வாறெனின், தன் குழந்தை காணாமற்போய்விட்டதே கமலாம்பாள் அதே வியாகூலத்தால் இரண்டு மூன்று வருடங்களில் மடிந்துபோய்விட்டான். அவள் கணவனும், புத்திரியும் மனைவியும் போனதால் சீக்கிரம் கிழப்பருவமும் பலகீனமு மடைந்துவிட்டான். ஆகையால் அவன் தனக்குத் துணையாகவும் அபிமான புத்திரனாகவும் ஒரு வாலிபனை வளர்த்துக்கொண்டான்.

ஆனால் அவ்வாலிபன் சுத்த அயோக்கியனாய், எல்லாத் துஷ்டத்தனத்திலும் பழக்கமுடையவனாகிவிட்டான். கிழவன் பலபேரைக்கொண்டு புத்திகூறியும் அவன் கொஞ்சமேனும் வழிக்கு வரவில்லை. ஆகையால் கிழவன் தன் ஆஸ்தியில் கொஞ்சமேனும் அவ்வாலிபனுக்கு வைக்கலாகாது எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டான். கிழவன் அவ்வாறே மரண சாதனம் எழுத உத்தேசித்திருந்தான். கிழவனுக்கு வெறுப்புண்டானபிறகே சாமிகாதன் என்ற அவ்வாலிபன் இரயிலில் தபால் எஜென்ட் வேலையில் அமர்ந்தான். கிழவன் மரணசாதனம் எழுதிவிட்டால் சாமிகாதனுக்கு ஒரு காசு கூட கிடைக்காது. ஆனால் எழுதாமலே இறந்துபோனால் யாவும் இவனுக்கே கிடைக்கும். இச்சமயம் சாமிகாதன் எப்படியோ தற்செயலாய் இரவணப்பனைக் கண்டு அவனோடு சினேகமாகிவிட்டான். இரவணப்பனுக்கும் கிழவன்மேல் வஞ்சமிருப்பதால், அவன், சாமிகாதன் கிழவன் ஆஸ்தி முழுமையும் அடைவதற்கு வழி காட்டினான். எவ்வாறெனின் ஒருநாள் இரவு கிழவன் நித்திரையிலிருக்கும்போது ஒருவரும் அவன் அறைக்குள் நுழைந்து அவனை மிகக் குரூரமாய்க் கொன்றுவிட்டார்கள். அதுமுதல் ஆஸ்தி முழுமையும் சாமிகாதனே அனுபவித்து வருகிறான்.

ஆனால் அக்காலம் முடிந்துவிட்டது. ஏனெனில் நியாயமான வாரிசு சமீபத்திலிருக்கிறது. கொல்லப்பட்ட கிழவன் கோபாலசாமி சந்திரர் இந்தக் கோமளவல்லியின் தந்தை. இவனே அந்த ஆஸ்தி முழுமைக்கும் சுதந்தரக்காரி.

நான்ருன் இரவணப்பன்; என் வஞ்சம் இதோடு நிற்கவில்லை. சாமி நாதனையும் இதோவிரும்பும் மூன்று கள்ளரையும் ஒரு கூட்டமாய்ச் சேர்த்து இத்தபாற்கொள்ளையை நடக்கச்செய்வித்தேன். இனி என் வேலை நெருங்கிவிட்டது” என்றதும் மல்லாந்து புரண்டு ஆலையை விட்டான்.

இனி நமது கதை முடிவிற்கு வந்துவிட்டது. நடந்த விசாரணையில் மூன்று கள்ளர்கள்மேலும் சாமிகாதன் மேலும் தபாற்கொள்ளைக்குற்றம் ருசுவாய்விட்டதோடு, சாமிகாதன்மேல் கோபால சந்திரரைக் கொன்ற குற்றமும் ருசுவாகிவிட்டது. ஆகையால் அவன் பிராணதண்டனை யடைந்தான். மற்ற மூவர்க்கும் 20 வருடம் தீபந்தர சினை விதிக்கப்பட்டது.

அம்பலவாணன் பூரண கிரபராதி யென்று நன்றாய் ருசுவாய்விட்டது. ஐந்தாறு மாதங்களுக்குள் அவன் தபாலாயிஸ் தலைமையதிகாரியாய்விட்டான். மறுமாதம் கோமளவல்லிக்கும் அவனுக்கும் மணம் நடந்து அவர்கள் என்னைக்கும் ஆணந்தவிற்கின் அன்பார்த்த நண்பர்களாய்ச் சுதந்தோடு வாழ்ந்து வந்தார்கள். தேவராஜுலு தன் குற்றவாளியையும் ஆணந்தவிற்கு கண்டுபிடித்ததற்காக மிக்க நன்றிபாராட்டினான். ஆணந்தவிற்கு இதில் மிகக் புகழும் செல்வமுமடைந்தான்.

முற்றிற்று.

ஆசன - தப்புசாமி முதலியார்.

ஓர் அதிகுசய அறிவிப்பு.

நமது சந்தா நண்பரில் ஒருவரான P. R. சங்கரையர், வலிவலம் என்பவர், “மேல்விலாசம் தமிழில் அச்சடித்து அனுப்ப, பலதரம் எழுதியும் கவனிக்காததினால் 9-வது வருஷ சஞ்சிகை நமக்கு அனுப்பவேண்டியதில்லை” என்று எழுதி யிருக்கிறார். அவர்மட்டும் தமிழில் எழுதி ஆங்கிலத்தில் கையொப்பம் போட்டிருப்பதோடு மேல்விலாசமும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதியிருக்கிறார்.

மேல்விலாசம் ஆங்கிலத்தில் வரையவேண்டுமென்பதே தபால் இலாகாவின் நோக்கம்—நம் நாட்டாருக்குப் பத்திரிகை விஷயத்தில் இத்தகைய அபிமானமிருந்தால் நமது நாடு எவ்வாறு சௌமமடையமென்பதை நம் சந்தா ரேயரே சிந்திக்கவேண்டும். பத்திரிகாசிரியர்.

பொது சமாச்சாரம்.

ஓர் அதிகுசயமான ஈக்கிரமம் :—தாட்பத்ரி தாலுக்கா, ராயல் சேரு என்னும் கிராமத்திற்கு 3 மைல் தூரத்தில் இருப்புப்பாதைக்கு அருகாமையில் 20 அடி உயரமுள்ள ஈச்சமரம் ஒன்று இரவு பனிரெண்டு மணிக்கு விழுத்தொடங்கிச் சரியாய் பகல் உச்சிரேரத்திற்குத் தரையில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்துவிடுகிறது. அது சரியாய் மறுபடியும் பகல் உச்சிரேரத்திற்கு கிராமத்தொடங்கி இரவு 12 மணிக்கு அது தன் சரியான நிலைமையை யடைகிறது. மரத்தின் அடிவாரத்தில் கொஞ்சம் வளைந்தாற்போல் இருக்கிறது. அந்த வளைவிலிருந்து மரத்தின் குறுக்குப் பக்கம் நிரியவும் தொடங்குகிறது. சுற்றிலுள்ள கிராமத்தினர் அந்தக் கிணறுக்கு அந்த தனக் காடியை தினே தினே பார்க்கப்போகிறார்கள்.

“இந்து”

“ஆனந்தபோதினி” பஞ்சாங்கம்.

உருத்ரோத்தாரிஸ்ர ஆடிமீ—கலி 5025—சாலிவாகனம் 1846
பசுலி 1333—கோல்லம் 1098-99—ஹிஜரி 1341-42
இங்கிலீஷ் 1923ஸ்ர ஜூலைமீ—ஆகஸ்டுமீ

ஆடிமீ	ஜூலைமீ	வாரம்.	தி.தி.	நஷ்டத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	திங்	திரு53-50	ஆடி24-35	சி24-35ம	[ஸ்ரயண புண்யகாலம் கடகரவி-நா 11-35 தகதி
2	17	செவ்	சுது50-0	மக22-55	சித்60	கரிநான்
3	18	புத	பஞ்45-40	பூர20-58	அமி60	ஸ்தந்தபஞ்சமி
4	19	வியா	சவ்40-45	உத்18-0	ம18-0சி	சஷ்டி, குமாரச சஷ்டி.
5	20	வெ	சப்35-33	அஸ்14-8	அ14-8சி	வித்தியாரம்பம் செய்ய
6	21	சனி	அ29-58	சித்11-23	ம11-23அ	பிரயாணம் விலக்கல்
7	22	ஞா	நவ24-10	சுவா7-40	சி7-40ம	லக்ஷ்மி விரதாரம்பம்
8	23	திங்	தச18-20	விசா8-45	ம3-45சி	வைவசுதமன்வாதி, கோ டியுடுக்க, வாகனமேற
9	24	செவ்	ஏ12-40	கேட்56-25	ம56-25அ	மத்வ சர்வ ஏகாதசி
10	25	புத	துவா7-8	மூல53-28	ம53-23அ	பிரதோஷம், கரிநான்
11	26	வியா	பிர2-23	பூரா51-8	சித்60	பவித்திராரோபணம், அவமாகம்
12	27	வெ	சுது58-50	உத்49-40	சி49-40ம	பிரதமயஜூர்வேத உபா
13	28	சனி	பிர53-50	திரு50-3	சித்60	ஆஷாட பௌரம் [நர்ம
14	29	ஞா	துதி53-43	அவி51-40	ம51-40சி	காதர்மாஸ்ய துதிக்கை
15	30	திங்	திரு55-15	சுதை54-53	சி54-53ம	தானியம், மாடு வாங்க
16	31	செவ்	சுது58-28	பூரட்59-28	ம59-28சி	பிரயாணம் விலக்கல்
17	1	புத	பஞ்60	உத்ரட்60	சித்60	திருதின ஸ்பிருக்
18	2	வியா	பஞ்2-50	உத்ரட்5-35	சித்60	குளம், கிணறு வெட்ட
19	3	வெ	சவ்8-15	ரேவ12-33	அமி60	வித்தியாரம்பம் செய்ய
20	4	சனி	சப்14-15	அசு20-0	சித்60	கரிநான்
21	5	ஞா	அ20-10	பர27-18	சித்60	அடுப்புவைக்க, மூலிகை உபயோகிக்க
22	6	திங்	நவ25-28	ஃகிரு38-53	ம33-53அ	கிருத்திகை
23	7	செவ்	தச29-30	ரோ39-18	அ39-18சி	
24	8	புத	ஏகா32-8	மிரு43-20	சித்60	
25	9	வியா	து33-10	திரு45-40	ம45-40அ	
26	10	வெ	திரு32-30	புன46-33	சி46-33ம	
27	11	சனி	சுது30-28	பூச45-50	சி45-50ம	
28	12	ஞா	●26-58	ஆடி43-55	சி43-55ம	
29	13	திங்	பிர22-18	மக41-5	மர41-5சி	
30	14	செவ்	துதி17-0	பூர37-28	சி37-28அ	
31	15	புத	திரு11-8	உத்33-25	அ33-25ம	
32	16	வியா	சுது5-5	பஞ்33-50	சித்60	சிம்மரவி-நா 32-30, நாக பஞ்சமி, கருடபஞ்சமி

			சுக்
			புத
கே	4வ	கட-பு	செ
	13,,	கட-சு	
	19,,	சிம்-பு	ராசு
			சனி
			குரு

PRINTED & PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR AT THE

“ANANDA BODHINI” POWER PRESS, 15, VENKATESA MAISTRY ST., MADRAS.